അപരവത്കരണത്തിന്റെ വംശാവലികൾ: ഭാഷയിലും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും പെരുകുന്ന അധീശത്വത്തിന്റെ വിമർശവിശകലനം

ഡോ. അജയ് എസ്. ശേഖർ

കൊല്ലുന്നവനില്ല ശരണ്യത
മറ്റെല്ലാവിധ നന്മയുമാർന്നീടിലും
—നാരായണഗുരു

ദൈവത്തെ പിശാചായും പിശാചെ ദൈവമായും
വർണിക്കും ബ്രാഹ്മണന്റെ വൈഭവം ഭയങ്കരം
—സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ

സംഗ്രഹം

നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പരിസരത്തെ അധീശവ്യവഹാരങ്ങളെയും ആഖ്യാനങ്ങളെയും ചരിത്രപരമായി അപഗ്രഥിക്കുകയും അവയിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര താൽപര്യങ്ങളുടെ വിമർശവിശകലനം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പഠനം .

താക്കോൽവാക്കുകൾ: ജാതിഹിന്ദുത്വം, സാമ്പത്തികനിർണയ വാദം, മൃഗവത്കരണം, തേരവാദം, അപരവല്ക്കരണം, പ്രതിനിധാനഹിംസ, ആഖ്യാനാത്മകഹിംസ, അസുരവത്കരണം, അപമാനവീകരണം

ഭാഷയുടെ പുരാശേഖരത്തിൽ

ചരിത്രം ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകിടക്കുകയാണോ എന്ന അന്വേഷണം ഉയരുന്നു. കടന്നുവന്ന ചരിത്രഘട്ടങ്ങളും സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരികമാറ്റങ്ങളും ചലനങ്ങളും വാക്കുകളിലും പ്രയോഗങ്ങളിലും അടയാളപ്പെടുന്നതായി

വിശകലനങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നു. അടയാള വ്യവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ പദസഞ്ചയവും മൊഴിവഴക്കങ്ങളും കാലത്തെയും ലോകബോധങ്ങളെയും സംവഹിക്കുന്നു. ജനജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളും ആശയലോകങ്ങളുടെ സംഘട്ടനങ്ങളും ആധിപത്യത്തിന്റേയും അധീശത്വത്തിന്റേയും അപരവൽക്കരണത്തിന്റേയും മായാത്ത അടയാളങ്ങളും ഭാഷയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ഊറിക്കിടക്കുന്നു. ഊറിയടിയുന്നതാണ് സംസ്കാരമെന്ന് സംസ്കാരപഠനത്തിൽ സാമാന്യമായി പറയാറുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലൂറുന്നതത്രേ കലാചാരവഴക്കങ്ങൾ. കേരളഭാഷയുടെ അടിത്തട്ടിലുള്ള തമിഴ് തായ്മൊഴിയും പാലി, പ്രാകൃത പദസമ്പത്തും ഭാഷയുടെ രൂപീകരണ ചരിത്രത്തിലെ നിർണായക സാംസ്കാരിക അടിത്തറകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പദങ്ങളെയും പദരൂപീകരണത്തെയും ആശയ ചരിത്രങ്ങളെയും പ്രദേശ ചരിതങ്ങളെയും സ്ഥലനാമങ്ങളെയും ചെറു ചരിത്രങ്ങളെയും ഉപസംസ്കാരങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനാധികാര, ജൈവാധികാര വ്യവഹാര വിമർശമുള്ള ഗാഢമായ പഠനങ്ങൾ ബഹുസ്വരമായും ബഹുവിഷയപരമായും വിഷയാന്തരമായും വിഷയപരിവർത്തനപരമായും വർത്തമാനത്തിൽ വികസിക്കുകയാണ്.

അപരയിടങ്ങളും വ്യതിരിക്തമായ പ്രദേശങ്ങളും ദേശങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും ബഹുരൂപികളായ പലമയുടെ തിണകളായ ഹെറ്ററോറ്റോപിയകളായും ലോകത്തിനകത്തെ മറുലോകങ്ങളായും വെളിവാക്കപ്പെട്ട് താത്വിക വിശകലനങ്ങളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു (ഫൂക്കോ 1970 ആമുഖം). പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിനിധാനവും പോലെ വ്യതിരിക്തതതയുടെ രാഷ്ട്രീയം കൂടിയാണ് ജനായത്തം. പരമാധികാരമെന്ന സോവറിൻ പവറും അതു വിഴുങ്ങുന്ന വെറും മനുഷ്യജീവിതങ്ങളും വംശഹത്യയുടെ ഓർമകളും വിദ്യാഭ്യാസപരവും ബോധനപരവുമായ പുരാരേഖാലയമായി വർത്തമാനത്തിൽ ഭാവിക്കുവേണ്ടി വീണ്ടെടുക്കപ്പെടുകയാണ് (അഗമ്പൻ 1998: 18-36). പുതു ലോക സമുദായത്തെയും ഭാവിസമൂഹത്തെയും കുറിച്ചുള്ള താത്വികസംവാദങ്ങൾ വിപുലമാകുന്നു (നാൻസി 1991: 57-84). മാനവ കേന്ദ്രിതത്വത്തെയും യൂറോകേന്ദ്രിതത്വത്തെയും വിമർശവിചാരം ചെയ്യുന്ന പുതുസമുദായ ഭാവനകൾ വിപുലമായ പ്രപഞ്ചചരിത്രത്തെയും ഭൂമിയുടെ ഭാവിയേയും കണക്കിലെടുത്താണ് വികസ്വരമാകുന്നത് (അഗമ്പൻ 1993). സ്ഥലത്തെയും കാലത്തെയും ജൈവപരിസ്ഥിതിയേയും സാംസ്കാരികപര്യാവരണങ്ങളെയും ചരിത്രത്തെയും നരവംശശാസ്ത്രത്തെയും പുരാവസ്തുവിജ്ഞാനീയത്തെയും ഭാഷയേയും മുൻനിറുത്തിയുള്ള ബഹുവിഷയപഠനങ്ങളിൽ കേരളത്തിൽ പ്രൊഫസർ എ.

അയ്യപ്പനും മറ്റും വിഷയാന്തരമായി വികസിപ്പിച്ച മാതൃക സമഗ്രക്രമീകരണ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഏറെ കാലിക പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നു (അയ്യപ്പൻ 1960; 1982; 2018). ജ്ഞാനസിദ്ധാന്തത്തെ തന്നെ വിമോചനാത്മകമായും ജനായത്തപരമായും മാറ്റിമറിക്കുന്ന കാലികമായും ഭാവിയേക്കരുതിയും പുതുക്കുന്ന ചലനങ്ങൾ ജനതയുടേയും സമൂഹത്തിന്റേയും അതിജീവനത്തിന് ആവശ്യമായി വരുന്നു. സമഗ്രാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയസന്ദർഭത്തിലും സംസ്കാര ദേശീയവാദത്തിന്റേയും അധീശ സാമാന്യബോധത്തിന്റേയും സാഹചര്യങ്ങളിലും ഇത്തരം വിമർശാത്മകമായ വീണ്ടെടുപ്പുകളും സമഗ്ര അന്വേഷണങ്ങളും നൈതിക വിശകലനങ്ങളും അതിജീവനത്തെയും പ്രതിരോധത്തെയും പ്രാതിനിധ്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഏറെ നിർണായകമായി വന്നിരിക്കുന്നു. പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിനിധാനവും അധീശത്തത്തിലമരുകയും പ്രതിനിധാന ഹിംസകളും ഭൗതികമായ ഹിംസകളും ഹിംസാകാമനകളും വംശഹത്യാകാമനകളും അപരവൽക്കരണ ആഖ്യാനങ്ങളും വരെ പെരുകുകയും ചെയ്യുന്ന വർത്തമാന ഇന്ത്യയിലും ജാതിക്കൊലകളും പീഡനങ്ങളും മതസ്പർധയും തിരികെവരുന്ന കേരളത്തിലും ഇത്തരം അക്കാദമിക വിമർശ പഠനങ്ങൾ ജ്ഞാനസിദ്ധാന്തതലത്തിലും സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയതലത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസപരമായും അനിവാര്യമാകുന്നു. സംസ്കാരദേശീയവാദത്തിന്റെ ബോധനപദ്ധതിയായ നവദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം കേരളത്തിലും തെന്നിന്ത്യയിലും ഒരു പുതു ജ്ഞാനജാഗ്രതയെയും സാമൂഹ്യ കൂട്ടായ്മയേയും സാഹോദര്യഭാവനയേയും ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

അപരനിഷേധത്തിന്റെ ആത്മവാദം: മാബലിയെ അഹങ്കാരിയാക്കി ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്നു

അപരവൽക്കരണത്തിന്റെ വംശാവലികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കേരളഭാഷയിൽ ഏറ്റവും വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളാണ് ഹീനം, മ്ലേച്ഛം, ശൂന്യം എന്നിവ. ചരിത്രപരമായി കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറയായ അശോകൻ പ്രബുദ്ധതയെ അപരവൽക്കരിക്കാൻ പിൽക്കാല ഹൈന്ദവ മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ തികഞ്ഞ വരേണ്യ പൗരോഹിത്യ പണ്ഡിത ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിലാണീ പദങ്ങൾ മെനഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ആദിമ അശോകൻ ബുദ്ധിസത്തിന്റെ ഭാഷയായ പാലിയിൽ നിന്നല്ല ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ. മധ്യകാലത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ പ്രമാദമായ മഹായാനത്തിന്റേയും ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റേയും പൊതുഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് യാതൊരു രൂപപരിണാമങ്ങളുമില്ലാതെയാണ് ഈ വാക്കുകൾ എടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. അതു തന്നെ ആധുനിക കാലത്താണ്

ഭാഷാമാനകീകരണവും പദകോശനിർമിതികളും ബോധനപാഠപുസ്തക രൂപീകരണവും എല്ലാം നടന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് ഈ വാക്കുകൾക്ക് ഇത്രമാത്രം പ്രചാരവും മാധ്യമഭാഷയിലൂടെ കാനോനീകരണവും കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ദൈവഹീനം, ദൈവശൂന്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആദിമ ബുദ്ധിസമായ തേരവാദത്തിനെതിരായ ബ്രാഹ്മണിക ആക്ഷേപങ്ങളും ആരോപണങ്ങളുമാണീ വാക്കുകൾക്കു ജന്മം കൊടുത്തത്. മഹായാനം മധ്യകാലത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ബുദ്ധനെയും ബോധിസത്വരൂപങ്ങളെയും ദൈവദേവതാഗണങ്ങളാക്കി മാറ്റി സമാനമായ ആസ്തിക ഭക്തിയിലേക്കു കടന്നിരുന്നു (ശേഖർ 2018: 68-89).

ബ്രാഹ്മണ്യത്തെയും അതിന്റെ ആധാരമായ വേദങ്ങളെയും അതിന്റെ നിർമിതിയായ ചാതുർവർണ്യത്തെയും അവയുടെ അഴുകിയ രൂപമായ ജാതിയേയും വിമർശിച്ചു തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഗോദമബുദ്ധൻ ദൈവത്തെയും ആത്മാവിനേയും കുറിച്ച് ആരാഞ്ഞില്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യരുടേയും ലോകത്തിന്റേയും പ്രശ്നങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രധാനം. ദുരിത സങ്കടങ്ങളെ നൈതികവും ധാർമികവുമായ ജീവിത ക്രമീകരണത്തിലൂടെ നേരിടാനദ്ദേഹം വഴികാണിച്ചു (ഓംവെത് 2005: 6-26). മനുഷ്യചിന്തയേയും വാക്കിനേയും പ്രവൃത്തിയേയും മാറ്റുന്ന പഞ്ചശീലങ്ങളും അട്ടമാഗ്ഗങ്ങളുമാണതിനു കരണീയം. ബുദ്ധിസവും ജൈനിസവും ദൈവകേന്ദ്രിതമായിരുന്നില്ല. പാലിയിലെ ധമ്മ എന്ന നീതിയും ധാർമിക ജീവിത ചര്യയുമായിരുന്നു പരമപ്രധാനം. സത്യത്തിനും നീതിക്കും പ്രാധാന്യം വന്നാൽ പരമാധികാരിയായ ദൈവത്തിനും ദൈവമന്ത്രങ്ങൾക്കും അതിനുടയോരായ ബ്രാഹ്മണ പൗരോഹിത്യത്തിനും ഇടിവാകും. അതിനാൽ ധമ്മനീതിയാധാരമുള്ള ബുദ്ധിസത്തെയും ജൈനിസത്തെയും ദൈവഹീനവും ശൂന്യവും ആയി ബ്രാഹ്മണ്യം വ്യവഹരിച്ചു. ഹീനയാനം എന്ന പ്രയോഗം തേരവാദത്തിനെതിരായി ബ്രാഹ്മണിസവും സമാന വരേണ്യചിന്തയിൽ വളർന്ന ലിബറൽ ബുദ്ധമതമായ മഹായാനവും നടപ്പിലാക്കിയതാണ്. ദൈവനിഷേധികളായ ശൂന്യരേയും ഹീനരേയും ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഓടിക്കാനും നാടുകടത്താനും തല്ലാനും കൊല്ലാനും സാഹചര്യമൊരുക്കുക കൂടിയായിരുന്നു ഈ അപരവൽക്കരണ പ്രയോഗങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും. ആടിനെ പട്ടിയാക്കുകയും പട്ടിയെ പേപ്പട്ടിയാക്കി തല്ലിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് വ്യവഹാര ആഖ്യാന ലീലകളിലൂടെ തരപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രതിനിധാന ഹിംസ ഭൗതിക ഹിംസയിലേക്കും വംശഹത്യയിലേക്കും നയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ വിമർശം അനിവാര്യമാണ്. നിരീശ്വരവാദികളെയും യുക്തിചിന്തകരെയും സത്യനീതി ബോധകരേയും പൻസാരേയും കൽബുർഗിയും ധബോൽക്കറും

ഗൗരീലങ്കേഷുമടക്കം വധിക്കാനും വർത്തമാനത്തിൽ ദൈവവാദികൾക്കും ബ്രഹ്മവാദികൾക്കും സമഗ്രാധികാരികളായ ആത്മവാദികൾക്കും കഴിയുന്നു എന്നതാണിതിന്റെ സമകാലിക തുടർച്ച.

ഉന്മൂലനത്തിന്റെ യുക്തീകരണവ്യവഹാരങ്ങളും രാക്ഷസീകരണാഖ്യാനങ്ങളും

വംശഹത്യയുടേയും കൊടിയ ഭൗതിക ഹിംസയുടേയും മുന്നോടിയാണ് അപരവൽക്കരണ വ്യവഹാരങ്ങൾ. പ്രതിനിധാനപരമായ ആഖ്യാനാത്മക ഹിംസയാണത്. അതു ഭൗതിക ഹിംസയുടെ മുന്നോടിയാണ് (ശേഖർ 2008: 36-69). അശോകന്റെ കാലം മുതൽ പ്രബുദ്ധമായിരുന്ന മൗര്യവംശത്തെ ചതിയിലൂടെ ഇല്ലാതാക്കിയ ബ്രാഹ്മണ പടയാളി പാരമ്പര്യമുള്ള സുംഗവംശവും പിന്നെ, ഗുപ്തഘട്ടവുമൊക്കെയാണ് ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ ഇന്ത്യയിലെമ്പാടും സ്ഥാപിച്ചത്. അശോക മൗര്യരുടെ പിതാമഹനും ജൈനനുമായിരുന്ന ചന്ദ്ര ഗുപ്ത മൗര്യരുടെ കാലത്തുതന്നെ അമാത്യ ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രഭുവായി സമർഥനും കൗശലക്കാരനുമായ ചതുരൻ ചാണക്യ ബ്രാഹ്മണൻ മൗര്യസാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു നുഴഞ്ഞുകയറിയിരുന്നു. സുംഗനിലൂടെ അധികാരം ചതിയിൽ പിടിച്ചത് ഈ കൗടില്യവിഷവിത്താണ്. കൊലയെ സാധൂകരിക്കാൻ മനുസ്മൃതിയടക്കമുള്ള സ്മൃതിശ്രുതികളും പൗരോഹിത്യപടയാളിയാണത്തം പടച്ചുണ്ടാക്കിയതായി അംബേദ്കറടക്കം വിശദീകരിക്കുന്നു (അംബേദ്കർ 2002: 68-112). പലപ്പോഴും കൊലചെയ്യപ്പെട്ടവർ അഹങ്കാരികളും അധികാരപ്രമത്തരുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. മഹാബലി മുതൽ രാവണൻ വരെ അങ്ങനെയാണല്ലോ.

അസുരവൽക്കരണം അപരവൽക്കരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിളനിലമാണ്. മനുഷ്യപദവിക്കു പുറത്താക്കുകയാണീ വംശഹത്യാവഴി. മഹാബലിയെ ഒരു രാക്ഷസനാക്കി എളുപ്പത്തിൽ വൈഷ്ണവബ്രാഹ്മണിസത്തിന്റെ അവതാരമായ വാമനൻ കാലടിയിൽ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. അമിതമായി വാക്കു പാലിക്കുന്ന ദാനധർമിയായ ഒരഹങ്കാരിയായിരുന്നത്രേ ബലി. ഒരു അസുരന് അഥവാ ബൗദ്ധന് അത്രയും അഹങ്കാരമോ... അദ്ദേഹത്തെ ആ നൈതിക നിഷ്ഠ തന്നെ ദുരുപയോഗം ചെയ്തു ചതിയിൽ ബലിയാക്കിയേ വൈഷ്ണവ ബ്രാഹ്മണ്യം അടങ്ങിയുള്ളൂ. ഇന്ന് മാബലി അഥവാ മാവേലി തന്നെ വാമനനോ എന്ന മട്ടിലായിരിക്കുന്നു വ്യവഹാരങ്ങൾ. ദേശീയവാദ നേതാവ് തന്നെ രണ്ടു വർഷം മുമ്പു നടത്തിയ പ്രസ്താവം ഓണം വാമനജയന്തിയാണ് എന്നായിരുന്നു. ഓണത്തെ മനുഷ്യരെ അസുരവൽക്കരിച്ചു നിഗ്രഹിക്കുന്ന, തലചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്ന വൈഷ്ണവ വാമനന്മാരുടെ തിരുനാളാക്കുന്ന രഹസ്യപരിപാടി കേരളത്തിൽ തന്നെ പല ക്ഷേത്ര സങ്കേതങ്ങളിലും ഇതിനകം നടപ്പാക്കി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മാവേലിയുടെ ഇരിപ്പിടമെന്നറിയപ്പെടുന്ന പിലാവിൻ ചോട്ടിൽ തേരവാദ ശൈലിയിലുള്ള സിംഹാസനമുള്ള തിരുകാൽക്കരയായ ബുദ്ധപാദമുണ്ടായിരുന്ന ഇന്നത്തെ തൃക്കാക്കരയുടെ വാമന വൈതാളികാവസ്ഥയിങ്ങനെയാണ് പരിണമിച്ചുവന്നത്. സിംഹാസനം, സ്തൂപം, കാലടിപ്പാട്, ബോധിവൃക്ഷം, ഗജോത്തമ ശില്പം, ധമ്മസിംഹ രൂപം, കുട, കുംഭം, പടിപ്പുര എന്നിങ്ങനെയുള്ള അടയാളങ്ങളിലൂടെയാണ് അശോകൻ തന്റെ മാതൃകാപുരുഷനായ ഗോതമരെ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. പാലിയിലെ ഗോതമയെന്ന കോതയുടെ പേരിൽ തന്നെ നിരവധി സ്ഥലനാമങ്ങളാണ് കേരളത്തിലും തമിളകത്തുമായുള്ളത്.

നിരവധി ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതർ കയറി വഴിമാറ്റിയെടുത്ത മഹായാനത്തിലൂടെയാണ് മനുഷ്യരൂപത്തിലുള്ള ആലങ്കാരിക ശില്പങ്ങളും ബോധിസത്വരൂപങ്ങളും ഇത്രയും പ്രമാദമായതും ഹൈന്ദവ ദേവീദേവഗണങ്ങളുമായി ഒന്നായി പോയതും. രാവണനെയും അസുരപ്പടയെയും നിഗ്രഹിക്കുന്നതും ആഖ്യാനത്തിലൂടെ രാവണനെ പെണ്ണുപിടിയനും തോന്നിവാസക്കാരനും അക്രമിയുമാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടാണ്. യഥാർഥത്തിൽ തന്റെ സഹോദരിയെ ക്രൂരമായി അപമാനിച്ച രാമന്റെ പത്നിയായ സീതയോട് രാവണൻ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചില്ല. ലങ്കയെ രാക്ഷസരാജ്യമാക്കുന്നത് അത് അശോക മകളായ സംഘമിത്തയുടെ കാലം മുതൽ ബൗദ്ധമായതുകൊണ്ടാണ്. മധ്യകാല തുടക്കത്തിൽ നടന്ന ചോളാക്രമണമാണ് ലങ്കയെ താൽക്കാലികമായി ഹൈന്ദവമാക്കിയത്. ഏതാനും ദശകത്തിനുള്ളിൽ ബുദ്ധിസം അവിടെ തിരികെവന്നു. പക്ഷേ ലങ്കാവിജയം പുരാണപാരായണമായി മാറിയിരുന്നു. രാമായണമാവാരത പട്ടത്താനങ്ങളിലൂടെയാണ് കേരളത്തെ മധ്യകാലത്ത് മാവാരതപട്ടന്മാരും ചട്ടന്മാരും ചാത്തിരൻമാരും കൂടി സ്മൃതിശ്രുതിപുരാണ പാരായണങ്ങളിലൂടെ ഹിന്ദുവൽക്കരിച്ചതെന്ന് ഇളംകുളം തന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സ്മൃതിശ്രുതികളേക്കാൾ സാധാരണക്കാരെ സ്വാധീനിക്കുന്നതാണ് കാമഭോഗഭക്തി ആഖ്യാനങ്ങളായ പുരാണങ്ങളും ഇതിഹാസകാവ്യങ്ങളും. പ്രദേശത്തെ പേരുമാറ്റങ്ങളിലൂടെ രാമവൽക്കരിക്കാനും ഹൈന്ദവീകരിക്കാനും പുരാണാഖ്യാനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ചവരിമലയെ ശബരിമലയാക്കി രാമവൽക്കരിച്ചത് ഉദാഹരണമാണ്. ചവരിമാനുകൾ മേഞ്ഞ സംഘസാഹിത്യ പരാമർശമുള്ള ചവരിമലയെ ശബരിയുടെ മലയാക്കി രാമവൽക്കരിക്കുന്നു. ഒളിഞ്ഞിരുന്നു ബാലിയെ കൊന്ന രാമനെ ഗാന്ധിജിയുടെ സത്യബോധമായി ആസ്ഥാന വാഗ്വിലാസക്കാർ ഗുരുവും സഹോദരനും ജീവിച്ച കേരളത്തിൽ

സ്ഥാപിക്കുന്നു. മദനമോഹന മാളവ്യ 1929-ൽ തിരുനക്കര ശ്രമിച്ച പരാജയപ്പെട്ടതാണ് കേരളത്തെ രാമമന്ത്രം വിളിപ്പിക്കാനുള്ള പൂതി. അഭിനവ മാവാരതപട്ടത്താനവും ഗീതാഗിരിശിബിരവും നടത്തിയാണ് കേരളത്തിൽ 2018-ലെ ഭരണഘടനാ അട്ടിമറി നടത്തിയ ശബരിമല ക്ഷുദ്രലഹളയുടെ പശ്ചാത്തലം നവ നയകോവിദരായ മാവാരതപണ്ഡിതരും പുരാണപാരായണ മുൻഷിമാരും ഗീതാഗിരിക്കാരും കൂടി പരോക്ഷമായി നടപ്പാക്കിയെടുത്തത്. ഛായാഗ്രഹണി ഓഫാക്കി സ്വന്തം കാറുകത്തിക്കലും ചട്ടുകപ്പടയെ കൊണ്ട് സ്വന്തം പേരുപലകയിൽ കരിയോയിൽ പൂശലും തലയോട്ടി വരപ്പിക്കലും വരെ അരങ്ങേറി. സുകുമാരക്കുറുപ്പ ചിരിക്കുന്ന പരിവാര ഭീഷണിയാണിങ്ങനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യെട്ടുത്തത്. അതിന്റെ സമ്മർദ്ദപരിസരത്ത് അവർണനായ കേരള മുഖ്യമന്ത്രിയെ തന്നെ തെരുവിൽ ഛായാഗ്രഹണിയിൽ തൊഴിലുറപ്പുകാരിയായ മലയാളി കുലീന സ്ത്രീ ശ്രീമതി മണിപ്പിള്ളയെ ഉപയോഗിച്ച് ജാതിത്തെറി വിളിപ്പിച്ച് ഏതാനും ദിവസത്തിനുള്ളിൽ കേരള നിയമസഭയിൽ ഇന്ത്യൻ ജനായത്ത ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക സംവരണം രായ്ക്കുരാമാനം പാസാക്കിയെടുത്തു. ചരിത്രത്തിനോ നീതിക്കോ സ്ഥിതിവിവര കണക്കുകൾക്കോ നിരക്കുന്നതുമായിരുന്നില്ല ഈ അമിത പ്രാതിനിധ്യ കാര്യപരിപാടി.

ജനായത്ത അട്ടിമറികളും പ്രതിവിപ്ലവങ്ങളും ക്ഷുദ്രലഹളകളുടെ ഗുണഭോക്താക്കളും

1958-ലെ ഒന്നാം ഭരണപരിഷ്കാര കമ്മീഷനിലൂടെയും പിന്നെ ജോസഫ് കമ്മീഷനിലൂടെയും കേരളത്തിൽ തുടങ്ങിവച്ച സാമ്പത്തിക നിർണയന വാദം അതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കളായ പരമപുരോഹിതരും പിതാക്കന്മാരും പോയെങ്കിലും പുത്രന്മാരും പുത്രിമാരും കൂടി ഘോരഘോരം പണിപ്പെട്ടു നടപ്പാക്കിയെടുത്തു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും ജനായത്തവും സാമൂഹ്യനീതിയും ആവിയാക്കപ്പെട്ടെങ്കിലെന്ത് അമിത പ്രാതിനിധ്യവും കുത്തകയും സമഗ്രാധിപത്യപരമായി പെരുക്കാനായല്ലോ. ഷായും മോദിയും കേന്ദ്രത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പ തുറുപ്പായി സാമ്പത്തികസംവരണം നടപ്പാക്കുന്നതിനും മൂന്നു മാസം മുമ്പായിരുന്നു ഇത്. സാമൂഹ്യനീതിക്കായി വാദിച്ചവരെയെല്ലാം തികച്ചും കൗടില്യകൗശലമാർന്ന സവർണലാവണസഖ്യങ്ങളിലൂടെ തിണ്ണമിടുക്കിൽ തൊഴിലിടങ്ങളിൽ കുതികാൽ വെട്ടിയൊതുക്കിയും നാവുമുറിച്ച നാടുകടത്തിയുമായിരുന്നു ഈ ഭരണഘടനാ അട്ടിമറിയും പ്രതിവിപ്ലവവും അമിത പ്രാതിനിധ്യ കുത്തക വാഴിച്ചയും തഞ്ചത്തിൽ തരപ്പെട്ടുത്തിയത്. നീതിക്കുവേണ്ടി

നിലകൊണ്ട ഗവേഷകരേയും ബിരുദാനന്തര വിദ്യാർഥികളെയും വെട്ടിനീക്കി വീട്ടിലിരുത്തി. അധ്യാപകരെയും അക്കാദമിക്കുകളെയും സ്ഥലംമാറ്റിയും നാടു കടത്തി മൂകരാക്കി. അപരവൽക്കരണത്തിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങളും വ്യക്തിഹത്യാ വ്യവഹാരങ്ങളുമാണ് സത്യത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടി സംസാരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കെതിരേ തൽസ്ഥിതി സഖ്യങ്ങളും അമിതാധികാര വൃത്തങ്ങളും കേരളത്തിൽ ഭരണഘടനാസ്ഥാപനങ്ങളെ കുത്തകവൽക്കരിച്ചു കൊണ്ടു നടത്തുന്നത്. ജാതിഹിന്ദു കുത്തകയ്ക്കെതിരേ ശബ്ദിക്കുന്നവരെ വെട്ടിനീക്കാൻ മാവേലിയെന്ന പ്രബുദ്ധനായ അശോകതുല്യനായ ധമ്മ ചക്രവർത്തിക്കെതിരേ നടത്തിയ കുൽസിത കൗടില്യമാർന്ന ഏഷണിയും അപവാദപ്രയോഗവും അപരവൽക്കരണവും തന്നെയാണിന്നും വൈദിക വർണാശ്രമധർമമെന്ന സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ അഭിനവ വാമനാവതാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പുരാണങ്ങളും ഗീതയും കാവ്യേതിഹാസങ്ങളുമാണതിന്റെ ആഖ്യാന ബലതന്ത്രം. ഈ ചാണക്യ ഏഷണി തന്ത്രങ്ങളിൽ കുത്തക സംരക്ഷണം കാട്ടി മോഹിപ്പിച്ച് ഒപ്പം കൂട്ടുന്ന ചില ന്യൂനപക്ഷവരേണ്യരറിയുന്നില്ല സ്വന്തം ശവക്കുഴി തോണ്ടാനാണ് തങ്ങളെ ജാതിഹിന്ദുമന്യർ കൂടെ കൂട്ടി സ്വന്തം സഹോദരങ്ങളെ വെട്ടിനീക്കാനായുധമാക്കുന്നതെന്ന്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിലനിന്നാലേ ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളും പൗരാവകാശങ്ങളും മനുഷ്യാവകാശങ്ങളും പോലും അവശേഷിക്കൂ എന്ന വസ്തുത ചിന്താശേഷിയില്ലാത്ത ഈ സവർണഭൈമീകാമുകർ ഇനിയും തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇല്ലാത്ത ബ്രാഹ്മണ പിതൃപാരമ്പര്യത്തിലാണു പലരും അഭിരമിക്കുന്നത്. നീതിനിയമവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രാഥമികത ആധുനിക ജനായത്തസമൂഹത്തിൽ എന്താണെന്നവർ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളായിട്ടു പോലും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അഥവാ തൽക്കാലത്തെ സവർണ കുത്തക വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ആക്രാന്തത്തിൽ അവർ സത്യവും നീതിയും മറക്കുന്നു. അവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നവരറിയുന്നില്ല. അവരോടു പൊറുക്കേണമേ എന്നു ക്രിസ്തു കുരിശിൽ പറഞ്ഞതാണു നാമോർക്കുക.

മൃഗവൽക്കരണത്തിന്റെ വംശാവലി: മഹിഷാസുരനെ വധിച്ചേ തീരൂ

മനുഷ്യരെ ഒന്നിച്ചില്ലായ്മ ചെയ്യാൻ മൃഗവൽക്കരണമാണ് മറ്റൊരു എളുപ്പവഴി. പശുക്കൾക്കും കന്നാലികൾക്കും പശുത്തം പോലെ മനുഷ്യരുടെ ജാതി മനുഷ്യത്തമാണെന്നു ഗുരു പറഞ്ഞതാരും കേൾക്കാൻ വഴിയില്ല. കേട്ടാലും കേട്ട ഭാവമില്ല. അതല്ല രാമായണ മാവാരതങ്ങളാണല്ലോ ഇവിടെ റേഡിയോ, ടിവി, സർവകലാശാലകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള മാധ്യമ, അക്കാദമിക ലോകത്തു

ചെകിടിപ്പിക്കും പോലെ ചർവിതചർവണം ചെയ്യുന്നത്. കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നേയും എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമുണ്ടായ കേരള ബ്രാഹ്മണ പാരമ്പര്യവുമായി, ചിരപുരാതന തറവാടിത്തരവുമായി ശബരിമലയിലെ മേൽശാന്തി നിയമനത്തിൽ കോഴയുമായി വന്നു ഭരണഘടനയെയും ജനങ്ങളെയും വീണ്ടും അവഹേളിക്കുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. പശുവിനെയും ഭാഷയെയും പ്രദേശത്തെയും ആരാധിച്ചാചരിക്കുന്നവരെ മനുഷ്യർ എന്നു പറയാമോ എന്നതും ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ബാലാരിഷ്ടത മാറാത്ത ചില സാമൂഹ്യവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗുരു പറഞ്ഞതാണിവിടെ ഓർമ വരുന്നത്. മഹിഷാസുരൻ എന്ന ആഖ്യാന നിർമിതിയിൽ ഇതു രണ്ടും കാണാം. അസുരനും മൃഗവുമാണയാൾ. അയാളുടെ മാനവികതയും വ്യക്തിപദവിയും എല്ലാം പ്രശ്നത്തിലാണ്. അയാളേ കൊന്നേ തീരു. ദുർഗ തികഞ്ഞ ഹൈന്ദവദേവിയാകുന്നത് മഹിഷാസുരനേയും ദാരികാസുരനേയും ഇതര മൃഗവൽക്കരിച്ച അസുരവൽക്കരിച്ച അപരസ്വത്വങ്ങളെ അഥവാ യുക്തിയുക്തമായി നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ചോദ്യങ്ങളുയർത്തിയ ചെറുത്തുനിന്ന മനുഷ്യരെ മുഖംനോക്കാതെ കൊല്ലുന്നതിലൂടെയാണ്. മഹിഷാസുരമർദ്ദിനിയുടെ ശാക്തേയമായ ഒരു മാതരദേശീയത അഥവാ വന്ദേമാതര ദേശീയതയിലാണ് ബങ്കിംചന്ദ്രോ ചതോപാധ്യായയുടേയും ഓരബിന്ദോയുടേയും സവർക്കറുടേയും എല്ലാം മാതൃകേന്ദ്രിതമായ വംഗദേശീയതയും വീരഭാവനയും ദേശകാമനയും ദേശീയഭാവനയും വിജയവൈജയന്തി പാറിക്കുന്നത്. ബ്രാഹ്മണരോടു മൽസരിക്കുന്ന മതപരിവർത്തനം നടത്തുന്ന അബ്രാഹ്മണരുടെ മലബാർ ഭ്രാന്താലയമാണെന്ന ബിബേകാനന്ദോയുടെ സാഹിത്യ സർവസ്വത്തിലെ പ്രസ്താവവും ഓർമിക്കാവുന്നതാണ്. നവഹിന്ദുത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്ന രണശൂരമായ സംസ്കാരദേശീയവാദമാണ് അമലേന്ദുമിശ്രമുതൽ ജ്യോതിർമയ ശർമയും ക്രിസ്റ്റോഫ് ജാഫ്രലോട്ടും ജെ. രഘുവും വരെ ബിബേകാനന്ദോയിൽ കാണുന്നത്.

മ്ലേച്ഛനായ അഥവാ ബൗദ്ധനായ മൃഗത്തെ വധിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ഹിന്ദുഭഗവതി തികഞ്ഞ ഭവതിയാകുന്നത്. തന്നെ മരംചാടിയെന്നും കപിയെന്നും വിളിച്ച സ്വദേശാഭിമാനിപ്പിള്ളയെ മൂലൂർ വിളിച്ചത് കുഭഗേ എന്നായിരുന്നു. മാനവികതയെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം മലയാളി കുലീനതയ്ക്കു നേരത്തെയുണ്ടായിരുന്നതാണെന്നു സൂചിതം. വാലന്റെ കലാശമായാണ് കറുപ്പൻമാഷുടെ കവിതയെ പിള്ള വിസ്തരിച്ചത്. ദലിതരുടെ പൊതുവിദ്യാലയ പ്രവേശത്തെ കുറിച്ചുള്ള അഭിവന്ദ്യപിള്ളയുടെ മൃഗതാരതമ്യം മഹിഷാസുര സങ്കൽപ്പത്തെ പോലും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതായതിനാൽ തൽക്കാലം വിടാം.

ബാലാരിഷ്ടത വിടാത്ത സാമൂഹ്യവിഭാഗത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഗുരുവിന്റെ പരാമർശം പാഠ്യപദ്ധതിയിലേക്കു വരേണ്ടതുണ്ട്. രാമനെയും കൃഷ്ണനെയും ശിവനെയും കുറിച്ചുള്ള വിമർശ ചരിത്രപ്രസ്താവങ്ങളും കൊല്ലുന്നവൻ എത്ര കേമനായാലും വെറും മൃഗസമാനൻ എന്ന പ്രാഥമിക തിരിച്ചറിവും കുട്ടികളും യുവാക്കളും നന്നായി പഠിച്ചു വളരേണ്ടതുണ്ട്. പകരം മാവാരതവും ഗീതയും കാവ്യേതിഹാസ കാൽപ്പനിക ഭൂതാഭിരതികളുമായാൽ രാമരാജ്യം ഉത്തരേന്ത്യയെ പോലെ നമ്മെയും തെന്നിന്ത്യയേയും വിഴുങ്ങുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

മധ്യകാലാന്ത്യത്തോടെ യഥാർഥ മ്ലേച്ഛരായ ബൗദ്ധരെ ഇങ്ങനെ പ്രതിനിധാന ഭൗതിക ഹിംസകളിലൂടെ അപരവൽക്കരിച്ച് അസുരവൽക്കരിച്ചു വംശഹത്യ ചെയ്തുതീർത്തു. പിന്നെയുള്ള അപരം പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടോടെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അപരമായി മാറിയ മുസ്ലീങ്ങളാണ്. ആ മ്ലേച്ഛനെ മൂർഛിപ്പിക്കുന്ന വന്ദേമാതര ദേശീയതയാണ് ദുർഗാ മാതാവ്. മാതാവിനു വേണ്ടി കൊല്ലാനും പിതാവു പറഞ്ഞാൽ മാതാവിനെ തന്നെ കൊല്ലാനും കൊടാലി രാമനായ വൈഷ്ണവ അവതാരം മുന്തിയ മതമാതൃകയും പകരുന്നു. പുതു മ്ലേച്ഛരായ മുസൽമാന്മാരെ മഹിഷാസുരനെ എന്നപോലെ ഉറക്കത്തിൽ വധിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കണം ഭഗവതി. ആദിബൗദ്ധരെ കാലപുരിക്കയച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

1874-ൽ കേരളനവോത്ഥാനത്തെ അഭൂതപൂർവമായ തരത്തിൽ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നും പ്രാദേശികമായി നയിച്ച് നീതിക്കുവേണ്ടി പോരാടി കൊല്ലം കച്ചേരിയിലേക്കു കേസുവാദിക്കാൻ പോയ ആറാട്ടുപുഴയെ തന്റെ തണ്ടുവള്ളത്തിൽ രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കവേ ചതിയിൽ വകവരുത്തിയത് കാളീഭക്തരായ സവർണർ അയച്ച ചില വാടകക്കൊലയാളികളായിരുന്നു. കുരുതിയും പൊങ്ങിലിടിയും ദാരികനിഗ്രഹ പ്രഹസനങ്ങളും നടത്തിയാണ് മഹാമായയുടെ കാവുകളെ ഇവർ മധ്യകാലത്തോടെ കാളീക്ഷേത്രങ്ങളാക്കി മാറ്റിയത്. കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കാണക്കാരും പടയാളികളുമായിരുന്നു അവർ. സൈനിക, ലൈംഗികസേവനങ്ങൾക്കായി ബ്രാഹ്മണ്യം അവരെ വർണാശ്രമപദ്ധതിയിലേക്കു നാലാം വർണമായ ശൂദ്രരായി ചേർത്തു. ക്ഷുദ്രം എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിൽ നിന്നാണ് ബ്രാഹ്മണ പൗരോഹിത്യ ആൺകോയ്മ ശൂദ്രം എന്ന അപര പദം നിർമിച്ചത്. വംഗദേശത്തു തുടങ്ങിയ ഈ അപര മൂർഛയുടെ അതിദേശീയത കലിംഗ, തെലുങ്കാനകളിലൂടെ തമിളകത്തേക്കും ചേരനാട്ടിലേക്കും മധ്യകാലത്തു പടർന്നു. ഭാഷയിലെ പദകോശ നിർമിതി ആധുനിക കാലത്തു നടത്തിയ ഗുണ്ടർട്ടു സായിപ്പ് ശൂദ്രൻ എന്ന പദത്തിനു

കൊട്ടുത്ത അർഥം തികച്ചും അർഥഗർഭവും ചരിത്രവിമർശം കലർന്നതുമാണെന്നു കാണാം. ഊരാച്ചേരി ഗുരുക്കന്മാരുടെ പ്രാചീന പ്രബുദ്ധത ഗുണ്ടർട്ടിലേക്കും പടരുന്നതായി കാണാം. നമുക്കു സന്യാസം തന്ന യൂറോപ്യരെ കുറിച്ചുള്ള ഗുരുവിന്റെ 1914 ലെ പ്രസ്താവം പരസ്പരപൂരകവും കൂടിയായി അനുഭവപ്പെടാം.

മ്ലേച്ഛനും മേത്തനും മാപ്പിളയും തുലുക്കനും മറ്റും

മ്ലേച്ഛനെന്ന ബ്രാഹ്മണ നിർമിതമായ ബൗദ്ധസൂചകത്തിൽ നിന്നാണ് തിരുവിതാംകൂറിലെ മേത്തനുണ്ടായതെന്നു വാദമുണ്ട്. മേത്തൻമണി തിരുവനന്തപുരത്ത് പദ്മതീർഥക്കുളത്തിനു തെക്കായി നിൽക്കുന്നു. മുട്ടനാട്ടുകളാൽ മണിക്കണക്കിന് ഇടിക്കപ്പെടുന്ന മേത്തനായ ടിപ്പുവിന്റെ പരിഹാസരൂപമാണത്. മേത്തൻ കയറാത്ത നാടായി തിരുവിതാംകൂറിനെ പടയാളി-പൗരോഹിത്യ സഖ്യശക്തികൾ പലപ്പോഴും വാഴ്ത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ 1680 ൽ ഉണ്ടായ മുകിലപ്പടയെ കുറിച്ചവർ ഓർക്കുന്നില്ല. മുഗളനാണ് മുകിലൻ. മുഗൾ സർദാർ തിരുവനന്തപുരം പിടിച്ചിരുന്നു. ഉമയമ്മറാണിയുടെ കാലത്ത് വേണാടായിരുന്ന കാലത്താണിതെന്നതാണ് ചരിത്രം. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ ആയിട്ടില്ല എന്ന യുക്തിവാദത്തിനുന്നയിക്കാം. എന്നാലും മുകിലവാഴ്ച്ചയുടെ അവശിഷ്ടമായ നിരവധി സ്ഥലങ്ങൾ ഇന്നും അവശേഷിക്കുന്നു പുകിലത്തറ, കഞ്ഞിക്കുഴി, കുതിരക്കുഴി എന്നിവ മുകിലപ്പടയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥലനാമങ്ങളാണ്. മണക്കാടിനടുത്ത് മുകില കൂടാരമായിരുന്ന മുകിലത്തറ. അതു വാമൊഴിയിൽ പുകിലത്തറയായി. മുഗളപ്പട്ടാളത്തിന്റെ കുതിരപ്പന്തിയും കഞ്ഞിപ്പുരയും കുതിരക്കുഴിയും കഞ്ഞിക്കുഴിയുമായി അറിയപ്പെട്ടു. മുഗളൻ മുകിലനാകുന്ന പോലെ തുർക്കിക്കാരനാണ് തുലുക്കനായി മാറുന്നത്. യവനൻ ജോനകനാകുന്നു. മുസ്ലീങ്ങളെയും വൈദേശികർ എന്ന രീതിയിൽ ജോനകർ എന്നു പറയാറുണ്ട്. മൃഗ, ജീവി താരതമ്യം ഇവിടേയും സൂചിതമാണ്. ഒരുതരം ചുവന്ന ഉറുമ്പുകളെയും തിരുവിതാം കൂറിൽ ജോനകനുറുമ്പ് എന്നു പറയുന്നു. കൊച്ചിയിൽ കാക്കാമാർ എന്ന പ്രയോഗത്തിലും പക്ഷിസൂചന പ്രകടമാണ്. അടുത്തകാലം വരെ ഈഴവരെ ചിലന്തിയെന്നും മരംകേറിയെന്നും വ്യാപകമായി ജാതിഹിന്ദുക്കളും സവർണപാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുന്ന ചില ന്യൂനപക്ഷവരേണ്യരും വിളിച്ചു പോന്നിരുന്നു. ടി.കെ. മാധവനും സി. കേശവനുമെല്ലാം ഇതു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തിരു-കൊച്ചി മുഖ്യമന്ത്രിയായ സി. കേശവനെയാണ് അധ്യാപകനായിരുന്ന കാലത്ത് ജാതിഹിന്ദു വിദ്യാർഥികൾ കൊട്ടിസാറെന്നും ചിലന്തിസാറെന്നും വിളിച്ചത്. (അ) ശോക പാരമ്പര്യത്തെ തന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചാണ് മണിപ്പിള്ള എന്ന കുലീന വനിത പിണറായി വിജയനെ തെരുവിൽ

റിക്കോഡിൽ ജാതിത്തെറി വിളിച്ചത്.

മെത്ത എന്ന പാലി പദത്തിന് മേധ എന്ന സംസ്കൃത പദത്തിനു തുല്യമായ അർഥമാണുള്ളത്. അനുകമ്പ നിറഞ്ഞ ജ്ഞാനലോക അവബോധത്തെയും ബുദ്ധിശക്തിയേയും ഏകാഗ്രതയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദമാണിത്. സൂര്യനു തുല്യം പ്രകാശിക്കുന്നതാണ് ചരാചരാവബോധവും പ്രപഞ്ചസ്നേഹവുമെന്ന് ഗോതമൻ കരണീയ മെത്ത സുത്തത്തിൽ കാവ്യാത്മകമായി സൂചിപ്പിച്ചു ബോധനം ചെയ്യുന്നു. താരതമ്യങ്ങളിലൂടെയാണ് ലോകോത്തരനായ ആ വൈദ്യരുടെ താത്വികമായ ധമ്മശാസന. ബോധമുള്ളവൻ അഥവാ മെത്തയുള്ളവൻ എന്ന അർഥത്തിൽ മെത്തൻ എന്ന പാലിമൂലത്തിലുണ്ടായ ബൗദ്ധബന്ധമുള്ള തമിഴ് പദത്തെ സംസ്കൃത-മ്ലേച്ഛവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ക്രമേണ അപരവൽക്കരണം നടപ്പാക്കിയെടുത്തതുമാകാം. മൈത്രി എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിനു തുല്യമായ പദമായും പാലിയിൽ മെത്ത അഥവാ മേത്ത കടന്നുവരുന്നു. മേത്ത, കരുണ, മുദിത്ത, ഉപേഖ എന്നിവ അടിസ്ഥാന മാനവിക ധാമ്മിക ഗുണങ്ങളായി ബുദ്ധൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ധ്യാനാത്മകമായ മേത്ത അഥവാ മൈത്രീബോധം ഉള്ളവനെയും മേത്തൻ എന്നു തമിളകത്തു വ്യവഹരിച്ചിരിക്കാം. ബൗദ്ധൻ എന്ന അർഥത്തിൽ അതിനെ നേരേ മ്ലേച്ഛനുമായും വക്രീകരിച്ചു ബന്ധിപ്പിക്കാനും ചീത്തപറയുന്ന വാക്കാക്കി മാറ്റാനുമുള്ള സാധ്യത ഉണ്ട്. അംബേദ്കർ വിശദീകരിച്ച പോലെ നാരായണഗുരു തന്റെ രചനകളിലെല്ലാം വികസിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സാഹോദര്യവും സമുദായഭാവനയും അനുകമ്പയെന്ന കരുണയും ബുദ്ധന്റെ അടിസ്ഥാന ആശയമായ മൈത്രിയിൽ അടിയുറച്ചതാണ് (ശേഖർ 2015: 58-112). സമതയുടേയും കരുണയുടേയും അനിത്യചിന്തയുടേയും ദർശനത്തിൽ നിന്നാണ് അംബേദ്കർ തന്റെ ജനായത്ത സങ്കല്പത്തെ വികസ്വരമാക്കുന്നത് (അംബേദ്കർ 1952; 1986: 2002). അനുകമ്പയുടെ നീതിശാസ്ത്രമായി ഗുരുവിന്റെ അരുളുകളെയും ജീവിത പ്രവൃത്തിയേയും വായിക്കാറുണ്ട് (ശേഖർ 2016). സാഹോദര്യത്തിന്റെ മനുഷ്യരൂപമായി ബുദ്ധനെയും ക്രിസ്തുവിനെയും പ്രവാചകനെയും ഗുരു അവതരിപ്പിക്കുന്നത് അനുകമ്പാദശകത്തിലാണ്. ബൗദ്ധച്ചി എന്ന പ്രയോഗം ഖസാക്കടക്കമുള്ള കൃതികളിൽ ജാതിഹിന്ദു കഥാപാത്രങ്ങൾ അപരഭീതിയോടെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മേത്തച്ചി എന്ന പ്രയോഗവും അപരവൽക്കരണപരമായി തന്നെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അമ്പടീ അവളൊരു മേത്തച്ചി എന്ന് ചിലർ പ്രയോഗിക്കും. വ്യതിരിക്തമായ വസ്ത്രശൈലികൾ നാടാർ കലാപത്തിലെന്ന പോലെ എക്കാലത്തും ജാത്യാധീശത്വത്തെ പ്രകോപിപ്പിച്ചുപോന്നു. പത്തിയുരു നടന്ന

അച്ചിപ്പുടവ സമരവും കാർത്തികപ്പള്ളി കരുനാഗപ്പള്ളി താലൂക്കുകളിൽ ആറാട്ടുപുഴ നടത്തിയ ഏത്താപ്പ് സമരവും മൂക്കുത്തി സമരങ്ങളും ഓർക്കാം. ജാത്യാചാര വസ്ത്രശൈലിയെ നങ്ങേലി ലംഘിച്ചതാണ് അവരുടെ രക്ത സാക്ഷിത്തത്തിലേക്കു നയിച്ചത്. അതൊരു കെട്ടുകഥയാണെന്നും പ്രശ്നം നങ്ങേലിക്ക് മുലക്കരം കൊടുക്കാൻ പണമില്ലാഞ്ഞതാണെന്നും പ്രശ്നം സാമ്പത്തികമാണെന്നുമാണ് സാമ്പത്തിക സംവരണം നടപ്പാക്കിയെടുത്ത 2018 നവമ്പറിനു ശേഷം പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പിന്റെ മുഖപത്രമായ ജനപഥം 2019 ജനുവരി ലക്കത്തിൽ അന്നത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ജൻഡർ ഉപദേശകയായ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞ എഴുതിയത്.

തന്റെ പിതാവിന്റെ സ്ഥലമായിരുന്ന കായംകുളം കിഴക്കേ കമ്പോള ത്തിലൂടെ ടി.കെ. മാധവന് ചെരിപ്പിട്ടു നടക്കാൻ ജാതിബോധത്താൽ പ്രേ രിതരായിരുന്ന ചില മുസൽമാൻമാർ തന്നെ തടസ്സമുണ്ടാക്കി. കായംകുളം കായലിൽ നടന്ന ആറാട്ടുപുഴയുടെ ചതിക്കൊലയിലും ഇത്തരം ചില വാടക ക്കൊലയാളികളെയാണ് അധീശത്തം ഉപയോഗിച്ചത്. കോതയുടെ സ്വന്ത രാജ്യമായതിനാൽ കോതായമെന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രാചീന കോട്ടയത്തെ മധ്യകാലം വരെ പ്രബുദ്ധനായ ജനനായകനായിരുന്ന പേരകത്തുശ്ശേരി തണ്ടാരെ തെക്കുംകൂർ രാജാധികാര കേന്ദ്രങ്ങൾ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടോടെ വകവരുത്തിയതും മുസ്ലീം പടജനങ്ങളെ ചതി ഉപയോഗിച്ചാണ്. മുസ്ലീങ്ങ ളെയും ഈഴവരെയും വിഭജിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക എന്ന ഹൈന്ദവ ബ്രാഹ്മണിക തന്ത്രമാണീ ചതികളിലെല്ലാം പതിയിരിക്കുന്നത്.ആല്വമ്മൂട്ടിൽ ചാന്നാരുടെ ആനയുടേയും കാറിന്റേയും ചരിതങ്ങളും പ്രശസ്തമാണല്ലോ. മധ്യകാലം വരെ വമ്പിച്ച വിഹാരമായിരുന്ന കണ്ടിയൂരമ്പല വഴികളിലെത്തുമ്പോൾ ചാന്നാർ ആനപ്പുറത്തുനിന്നും കാറിൽനിന്നും ഇറങ്ങി തീണ്ടാപ്പാടകലത്തിൽ തോട്ടും പാടവും നീന്തിക്കരയേറി വരണം. ശൂദ്രനായ പാപ്പാനും ഡ്രൈവറും തീണ്ടലില്ലാതെ ആനയേയും കാറിനേയും ഓടിച്ചു തന്നെ അമ്പലവഴികൾ കടക്കും. ഗുരുവിന്റെ കാറോടിച്ചുപോന്ന ഡ്രൈവറുടെ ലൈസൻസു റദ്ദാക്കിയ ചരിത്രവും ഓർക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിക്ഷാവണ്ടിയും വൈക്കത്തെ ജാതി ക്കോമരങ്ങളായ കാണക്കാർ തടഞ്ഞിരുന്നു. ജാതിയെ അതിലംഘിക്കുന്ന ചാലകത ബ്രാഹ്മണിക ലോകത്ത് വിഭ്രാന്തി പരത്തുന്നു. ശ്രീലങ്കയും മ്യാൻമാറും തായ്‌ലന്റും പോലെ തേരവാദ ബൗദ്ധരാജ്യങ്ങളിലെ ബൗദ്ധവനിതകളെ പോലെ മാന്യമായി ഉടൽ മൂടുന്ന വെള്ളവസ്ത്രം അഥവാ കാച്ച ധരിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ മുസ്ലീം സ്ത്രീകളെയും അവരെ പോലെ കൈനീളമുള്ള വസ്ത്രമിടുന്ന

അവർണസ്ത്രീകളെയും ആൺകോയ്മയും ജാതിഹിന്ദു സമൂഹവും മേത്തച്ചി എന്നു കളിയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത നാടാർ സ്ത്രീകൾ കുപ്പായം ധരിച്ചപ്പോൾ അവരെ കുപ്പായക്കാരിയെന്നും വിളിച്ചു പോന്നു. ചട്ടക്കാരി എന്ന വാക്കുതന്നെ നിഷേധാർഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചു പോന്നിരുന്നത്. ചട്ടവും ചാത്തിരവും നൈതികചര്യകളും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനസഹിഷ്ണുതയുണർത്തുന്നതാണ്. ബൗദ്ധരുടെ നൈതിക സഭ്യതയോടുള്ള പാഷണ്ഡമായ അസഹിഷ്ണുതയാണിതിലെല്ലാം തെളിയുന്നത്.

വലിയ വക്രീകരണങ്ങളില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വാക്കാണ് മാപ്പിള. മലബാറിൽ മുസ്ലീങ്ങളെയും കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ ഭാഗത്ത് ക്രൈസ്തവരേയുമാണ് മാപ്പിള സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രണ്ടുപേരും ജാതിവർണ വ്യവസ്ഥ വ്യാപകമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന മധ്യകാലം വരെ ബൗദ്ധമാർഗത്തിൽ തുടർന്നവരാണെന്നു വ്യക്തം. പുത്തരുടെ മാർഗത്തിൽ നടന്ന പിള്ളകളാണവർ. പുതിയ മാപ്പിള എന്ന പുതിയാപ്ല പ്രയോഗത്തിലും പുത്തരുടെ പുതുമാർഗത്തിലേക്കു വന്നവനെന്ന സൂചനയുണ്ട്. പിന്നീടതു നവവരന്മാരേയും പുതുമുസൽമാൻമാരേയും പുത്തൻകൂറ്റുകാരേയും സൂചിപ്പിക്കാനും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു മേൽക്കൈയ്യും അധീശത്തവും ലഭിച്ചപ്പോൾ അവസരവാദികളും അധികാര സേവക്കാരുമായ പലരും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ നല്ലപിള്ളകളാകാൻ ശ്രമിച്ചു. മാഗപ്പിള്ള എന്ന പാലിബന്ധമുള്ള പ്രയോഗത്തിൽ നിന്നാവാം മാപ്പിളയുടെ ഉൽഭവം. രണ്ടുപേരേയും അതായത് മുസ്ലീങ്ങളെയും ക്രൈസ്തവരേയും ബൗദ്ധരെന്നും പരമ്പരാഗതമായി കേരളത്തിലുടനീളം വ്യവഹരിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വന്നേരിനാട്ടിൽ വെള്ളയിൽ നമ്പൂതിരി എഴുതിയ വെള്ളയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഹൈദരാലി പൊന്നാനി വാതുക്കൽ എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ ബൗദ്ധർ വന്നെതിരേറ്റു എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പൊന്നാനി, ഏറനാടൻ മാപ്പിളമാരായ മുസ്ലീങ്ങളെയാണവിടെ വെള്ളയിൽ നമ്പൂതിരി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് (നമ്പൂതിരി 2017). തെക്കൻ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഒരു ചരിത്രപുസ്തകം ബൗദ്ധചരിത്രം എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്.

പഞ്ചവാദിയും പന്നവാദിയും വട്ടന്മാരും പൊട്ടന്മാരും

പന്ന, പഞ്ച തുടങ്ങിയ മലയാളപദങ്ങളും പാലി ബന്ധങ്ങളുള്ളവയാണ്. പല പ്രാകൃതഭാഷകളിലും അവയിൽ വേരുള്ള ഹിന്ദി പോലുള്ള ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലും പന്ന എന്നാൽ രത്നമാണ്. ത്രിരത്ന സൂചനയുള്ള പദമാണിത്. ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവും മോശമെന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു, വെറും പന്നയും

പന്നനും മറ്റും. സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രജ്ഞയുമായും ബന്ധമുള്ള പദമാണിത്. ബുദ്ധിയും ബോധവുമുള്ള അഥവാ പുത്തിയും പോതവുമുള്ള പുത്തരുടെ അനുഗാമികളായ പൗത്തരെ (തമിഴകത്ത് ഇപ്പോഴും ഇങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു) അഥവാ ബൗദ്ധരെ മോശക്കാരാക്കാനായാണീ വാക്കുകളെയെല്ലാം ഇകഴ്ത്തി അപരവൽക്കരിച്ച് ഇല്ലാതാക്കുന്നത്. ബൗദ്ധരുടെ വംശഹത്യയിലേക്കു നയിച്ച അധീശ ബ്രാഹ്മണിക വ്യവഹാര ഭാഷയുടെ അടയാളങ്ങളാണീ വാക്കുകൾ. അയ്യോ പൊത്തോ എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന തെക്കൻ കേരളത്തിൽ അയ്യോ എന്ന പദം തന്നെ അശുഭമാക്കി വിലക്കി. അയ്യപ്പോ എന്നാക്കി. അയ്യനും അപ്പനും അച്ചനും പുത്തരു തന്നെയാണെന്നവരറിയുന്നില്ല (ശേഖർ: 2018: 13-56). തെറിയും അതുപോലെ തന്നെ. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ വ്യക്തിത്വമുള്ള പെണ്ണെഴുത്തായി സൂസി താരുവും കെ. ലളിതയും വിമൻ റൈറ്റിങ് ഇൻ ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചറിയുന്ന തേരികളുടെ പാട്ടുകളായ തേരീഗാഥകളെ കടക വിരുദ്ധമായ വചനഹിംസയുടെ തെറിപ്പാട്ടുകളിലൂടെ ആഭാസവൽക്കരിച്ച ക്ഷുദ്രകോമരങ്ങളെ മുൻനിർത്തി കാവുതീണ്ടിയാണല്ലോ ജനങ്ങളെ അക്ഷരവും നീതിയും പഠിപ്പിച്ച കന്യകാവുകളെ മാനഭംഗം ചെയ്തു ദേവദാസികളും തേവരച്ചികളുമാക്കി മാറ്റിയത്. ഇന്നും ക്രൈസ്തവ ബോധകർക്കെതിരേ നിലനിൽക്കുന്ന തെറിക്കഥകളും ക്രൂരമായ തമാശകളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ബോധകരെ അപരവൽക്കരിക്കാനും ജനമനസ്സിൽ ഇകഴ്ത്താനും വെറുപ്പും പകയും സൃഷ്ടിക്കാനും ഇത്തരം നാരദാഖ്യാനങ്ങൾക്കു നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും. വടക്കേയിന്ത്യയിലും ഒഡീഷയിലുമടക്കം പലയിടങ്ങളിലും ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാർക്കെതിരായ കൊടിയ ഹിംസ നടത്താൻ പരിസരമൊരുക്കിയത് ഇത്തരം കാമനാഖ്യാനങ്ങളാണ്. കൊലയെയും യുദ്ധത്തെയും വീരത്വവും സ്വധർമവുമാക്കുന്ന പുരാണപാരായണ പട്ടത്താനങ്ങളുടേയും ഗീതാഗിരിയുടേയും ഹൈന്ദവേതിഹാസ പര്യാവരണമാണ് 2018-ലെ ശബരിമല ക്ഷുദ്രലഹളയിലേക്കും ഭരണഘടനാ അട്ടിമറികളിലേക്കും നയിച്ചത്. 1920-കളിൽ തന്നെ താങ്കളുടെ കൃഷ്ണൻ ഒരു പരമ്പര കൊലയാളിയും കൂടെയല്ലേ എന്നു ഗാന്ധിജിയോടു മുഖാമുഖം ചോദിച്ച പാരമ്പര്യമാണ് കേരളത്തിനുള്ളത്. രാമരാജ്യത്തേക്കാൾ മെച്ചം രാമൻ രാക്ഷസീകരിച്ച പത്തുതലകളുമറുത്തു കൊന്ന രാവണരുടെ രാജ്യമാണെന്നു ജയ് വിളിച്ച നാടാണ് കേരളം. ഓണത്തെ വാമനദിനമാക്കുന്നവർ മറന്നുകൂടാത്ത ചരിത്രമാണിത്. മാളവ്യയാകട്ടെ ഗാന്ധിജിയാകട്ടെ വൈഷ്ണവബ്രാഹ്മണിസത്തെ കേരളത്തിൽ രാമജപത്തിലൂടെ സ്ഥാപിക്കാൻ നോക്കിയപ്പോഴൊക്കെ സഹോദരനാണീ ചോദ്യമുയർത്തിപ്പോന്നത് (ശേഖർ: 2012).

പ്രജ്ഞ എന്ന സംസ്കൃതത്തിനു തുല്യമായ പാലി പദങ്ങളാണ് പന്യയും പഞ്ഞ്യയും മറ്റും. ബോധോദയ സൂചനയുള്ള ഇത്തരം ധാർമ്മിക പദാവലികളെയാണ് ഏറ്റവും മോശം, കെട്ടത്, രണ്ടാം തരം എന്നിങ്ങനെ മലയാള ഭാഷയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പഞ്ഞക്കാരും പഞ്ഞവാദികളും പിച്ചക്കാരും തെണ്ടികളും അലഞ്ഞുതിരിയുന്നവരും വട്ടന്മാരും മണ്ടൻമാരും പൊട്ടന്മാരും എല്ലാം ബൗദ്ധരെ അപരവൽക്കരിക്കാനായി ജാതിഹിന്ദുത്വം ഉപയോഗിച്ച പോന്ന വാക്കുകളാണ്. പുത്തനെ തന്നെ പൊട്ടനും വട്ടമെന്ന സ്തൂപവുമായി ബന്ധമുള്ള വട്ടനും മണ്ടയിലൊന്നുമില്ലാത്തവൻ എന്ന നിലയിൽ മണ്ടനുമാക്കുകയാണുണ്ടായത്. ചില മൃഗവൽക്കരണ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പുത്തനെ പോത്തനാക്കി മഹിഷാസുരവൽക്കരണം തന്നെ നടത്തിയിരിക്കുന്നു. വ്യവഹാരത്തിന്റെ അധികാരത്തെ കുറിച്ച് ഫൂക്കോയുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ശരിവക്കുന്ന പ്രകരണങ്ങളാണിവ (ഫൂക്കോ 1970: 8-36). വർത്തമാനകാല അധീശ വ്യവഹാരങ്ങളെയും വംശീയ വംശഹത്യാ കാമനകളെയും വിമർശ വിശകലനം ചെയ്യാനും ചെറുക്കാനും അപരവൽക്കരണത്തിന്റെ ഈ വ്യവഹാരവിശകലനങ്ങൾ സഹായകമായേക്കാം.

പഞ്ഞക്കർക്കിടകവും വർഷാവാസത്തിലെ രാമായണപാരായണവും

കർക്കിടകമെങ്ങനെ പഞ്ഞമാസമായി എന്ന ചോദ്യം ലളിതമായി നിർധാരണം ചെയ്യാനാവില്ല. കാരണം നിലവിലിരിക്കുന്ന മുഖ്യധാരാ ആചരണ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അതു രാമനുമായി സംബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമനപ്പുറത്തേക്കു കേരളമുണ്ടോ എന്നു കടന്നുചിന്തിക്കുന്നവരെ വട്ടന്മാരും മണ്ടൻമാരും പോത്തന്മാരുമാക്കുകയും ചയ്യും. നങ്ങേലിയുടെ കഥപറച്ചിലുകാരെ കുറിച്ച് ഇരുപത്തെട്ടു തികയാത്ത വരേണ്യ ചരിത്രാധിനായകർ എഴുതുന്നുമുണ്ട്. കർക്കിടകത്തെ പഞ്ഞമാക്കുന്ന പണവും ആഹാരവുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണ് പഞ്ഞക്കർക്കിടകം എന്ന പ്രയോഗം ഇന്നു പൊതുവേ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കർക്കിടകത്തിൽ കാർഷികകൂലിവേലകളില്ല എന്നയുക്തിക്ക് 1950 നു പിന്നോട്ടായുസ്സില്ല. ഊഴിയം അടിമത്തത്തിലും കാർഷിക ആജീവിനാന്ത അടിമത്തത്തിലും കൂലി പോയിട്ട് വേല പോലുമില്ലായിരുന്നു അതുവരെ. ഇന്ത്യൻ നിർമാണ ഘടന നിലവിൽ വന്നതിനു ശേഷമാണ് നാമമാത്രമായ് പൗരത്വവും തൊഴിൽ, സേവന വ്യവസ്ഥകളും തൊഴിൽ നിയമങ്ങളും നിയമസാധ്യതയും സാക്ഷരതയും ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ ആറാട്ടുപുഴയും അയ്യൻകാളിയും കുറുമ്പൻ ദൈവത്താനുമെല്ലാം നയിച്ച വമ്പിച്ച കാർഷിക കലാപങ്ങളും പണിമുടക്കങ്ങളും തുടർന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ

കർഷകത്തൊഴിലാളി സമരങ്ങളുമാണ് കൂലിവേലയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾ തിരുത്തിയത്. എഴുപതു വർഷത്തെ സാമൂഹ്യനീതി സംവിധാനത്തിലൂടെ ആയിരത്താണ്ടുകളുടെ പുറന്തള്ളലിനെ ഏതാണ്ട് സംബോധന ചെയ്തു കരകയറാനായുകയായിരുന്നു നാം. അതും വഴിയിൽ തന്നെ തകർക്കപ്പെടുകയാണ്. കുത്തക സാമൂഹ്യവിഭാഗങ്ങളുടെ അമിതപ്രാതിനിധ്യം കൂടി സാമ്പത്തിക സംവരണത്തിലൂടെ ഉറപ്പാക്കിയ സ്ഥിതിക്ക് പുറംതള്ളലും പ്രാന്തീകരണവും ഇരട്ടിക്കുകയാണ്.

അടിസ്ഥാന അധ്വാന ജനതയിൽ നിന്നും വരുന്ന അതിഥി തൊഴിലാളികൾ മുതൽ അതിഥി അധ്യാപകർ വരെ ആത്മഹത്യയിൽ അഭയം തേടുന്ന ഈ കോവിഡ് കാലവും നിരവധി സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ ദുരന്തങ്ങളാണ് നമ്മുടെ മുന്നിലേക്കു തട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നത്. വേനലിൽ മൂർഛിച്ച വൈറസ് വർഷത്തിലും നമ്മെ കശക്കുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തേയും മനസ്സിനേയും കയറിബാധിക്കുന്ന പഴകിയ വർണ-ജാതി വൈറസുകൾ പുതുകാലത്തും പെരുകുകയാണ്. ചെറിയ കുട്ടികൾ തന്നെ അവയുടെ ഇരയായി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണ്. പല മലയാള കുലീനരുടേയും പരമ മോഹമായ മൂലധനവ്യവസ്ഥയുടെ പറുദീസ ആയ അമേരിക്കയിൽ കറുത്തവർ തെരുവിൽ അരുംകൊലചെയ്യപ്പെടുകയാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ദലിതരുടേയും ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടേയും ജീവനും വിലയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലേക്ക് വംശഹത്യാപരമായ സമഗ്രാധിപത്യം പെരുകിക്കഴിഞ്ഞു. വർണാശ്രമധർമത്തിന്റെ സനാതന വൈദികവൈറസാണു പടരുന്നത്. നമ്മുടെ മനുവുമായി താരതമ്യം ചെയ്താൽ അവരുടെ ഹിറ്റ്ലർ വെറും പാവമെന്ന സഹോദരന്റെ 1940 കളിലെ പ്രസ്താവം നാമോർക്കാം. ജോർജ് ഫ്ളോയിഡെന്ന കറുത്ത വംശജന്റെ കൊലയ്ക്ക് അവിടെ നിയമവ്യവസ്ഥ ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഉചിതമായ ശിക്ഷകൊടുത്തു. ഇവിടെ കെവിൻ ജോസഫിന്റേയും മധുവിന്റേയും അനീഷിന്റേയും ആതിരയുടേയും കൊലകളിൽ നീതിയുണ്ടായിട്ടില്ല.

കർക്കിടകത്തെയും കേരളത്തിന്റെ പ്രാചീനസംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ചില കുറിപ്പുകളും വിശകലനങ്ങളും 2018 ലെ പുത്തൻകേരളത്തിലും 2020 ൽ ഒരു ഓൺലൈൻ മാധ്യമലേഖനത്തിലും എഴുതിയിരുന്നു. ആ ആശയങ്ങൾ പലതും ഇവിടേയും വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ്. കർക്കിടകം പണിയെടുക്കുന്ന ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ദുരിതാധ്വാനങ്ങൾ ഏറ്റുന്നതാണ്. എന്നാൽ വേനലിൽ വരണ്ട ഭൂമിയേയും ജീവജാലങ്ങളെയും കുളിർപ്പിച്ചു തളിർപ്പിക്കുന്ന, ഭൂഗർഭജല ഉറവിടങ്ങൾ നിറയ്ക്കുന്ന വർഷത്തെ പഞ്ഞവാദിയാക്കുന്നത് ന്യായമുള്ളതല്ല.

മഴയില്ലെങ്കിൽ ജീവനില്ല എന്ന് കുറലിനെ ഉപജീവിച്ച് കൊണ്ട് നാരായണ ഗുരു വാൻചിറപ്പെന്ന വർഷവർണനയിൽ എഴുതി. പശ്ചിമ ഘട്ടത്തിലെ മഴക്കാലമാണ് കേരളത്തെ നിലനിർത്തുന്ന തണ്ണീരും തണവും സമശീതോഷ്ണ കാലാവസ്ഥയും തരുന്നത്. കോതയെന്ന നാട്ടു മൊഴിവഴക്കത്തിൽ വിളിക്കുന്ന ഗോതമരുടെ പ്രതീത്യസമുദ്പാദ വാദത്തിലൂടെ ഈ പരസ്പര ബന്ധുത്വത്തെ മൈത്രീപൂർണമായി വിശദീകരിക്കാനാവും. കോതമംഗലവും തിരുക്കോതമംഗ ലവും കോതനല്ലൂരും കോതകുളങ്ങരയും കേരളത്തിൽ നിരവധി. കോതായവും കോത്താഴവുമായിരുന്നു മധ്യകാല സൈനികവൽക്കരണം വരെ ഇന്നത്തെ കോട്ടയം. കോതയുടെ അയം അഥവാ കുളമായിരുന്നു അത്. തിരുഗോതമ പുരം എന്നായിരുന്നു അവിടുത്തെ ഇന്നു കൃഷ്ണക്ഷേത്രമായിരിക്കുന്ന വിഹാരം നിൽക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു പേര്. പല ചേരരാജാക്കളും കോതയെന്ന പേര് രാജവംശനാമം ആയിയുപയോഗിച്ചു. വമ്പിച്ച ഹൈന്ദവീകരണവും സൈനിക വൽക്കരണവും നടന്ന മധ്യകാലത്തോടെ ദേവവാണിയായി അവതരിപ്പിക്ക പ്പെട്ട ഗീർവാണം പ്രമാദമായപ്പോൾ കോത രണശൂരമായ ഗോദയാക്കപ്പെട്ടു. ഗോദവർമ്മന്മാരുണ്ടായതിങ്ങനെ. ഏതായാലും കോതയാണ് പ്രതീത്യ സമു ദ്പാദത്തിലൂടെ ജലത്തെയും ജീവനെയും മഴയെയും മൈത്രീബോധത്തോടെ പരസ്പര ബന്ധിതമെന്നു വിശദീകരിച്ചത്. മഴക്കാടുകളും പുൽമേട്ടുകളും ചോല വനങ്ങളുമില്ലെങ്കിൽ മഴയുമില്ല ജലവുമില്ല ജീവനുമില്ല. ഒന്നിനു വരുന്ന കോട്ടം അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന മറ്റതിനേയും ബാധിക്കുന്നു. കാരുണികമായ ലോകത്തെ ആദ്യ കാര്യകാരണ ചിന്തയാണീ പ്രതീത്യ സമുദ്പാദം. ഗുരു വള്ളുവരെ ഉപജീവിച്ചു പറഞ്ഞതുമിതു തന്നെ, മഴയില്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ ജീവിനില്ല.

നാവുമുറിച്ചു നാട്ടുകടത്തി നാമം പോലും അവശേഷിപ്പിക്കാതാക്കുന്ന അധീശത്വം

ഇടുക്കി രാജകുമാരി സർക്കാർ ഹയർ സെക്കൻഡറി പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠി പ്പിക്കുന്ന 2009-10 കാലത്താണ് ഇടുക്കിയിലെ പഴയ നൂൽമഴയുടേയും ഇരച്ചും മൂകമായും വരുന്ന ചാരനിറമാർന്ന അവർണഛായയുള്ള ഇടവപ്പാതിയുടേയും ആരവങ്ങളും അനുരണനങ്ങളും നേരിട്ടു കാണുന്നത്. ചക്രമുടിയിലും ബോധിമേ ട്ടിലും ആനയിറങ്കലിലും മതികെട്ടാനിലും ശാന്തൻപാറയിലും ചാഞ്ഞുപെയ്യുന്ന ചാരനിറമാർന്ന മഴ. അശോകകാലത്ത് ധമ്മചക്കമുണ്ടായിരുന്ന (സംസ്കൃത ത്തിൽ ധർമ്മചക്രം) പള്ളിവാസലിനു മുകളിലുള്ള ചക്കമുടിയെ ചൊക്കമുടിയാ ക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. പള്ളിയെ പുള്ളിയും പിള്ളിയും വള്ളിയും ഉള്ളിയുമാക്കുന്ന

പോലെ. പഴമക്കാർക്കവിടെ മഴയുടെ പലതരം ക്രമനമ്പരുകൾ ഓർമയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ഉടുമ്പൻചോല താലൂക്കിൽ വേനലിൽ കുടിവെള്ളം വറ്റുന്ന അവസ്ഥയായി എന്നതു യാഥാർഥ്യം. ദിവസങ്ങൾ മഴതോരാത്ത നാടായിരുന്നു ഏലവും തേയിലയും കുരുമുളകും വിളഞ്ഞ ആനമലകളിലെ ഏലമലക്കാടുകൾ. ആനമുടിയും അൻപരശൻമുടിയും ചക്രമുടിയും ബോധിമേട്ടുകളും ബോധിമലനിരകളും ബോധിനായകന്മാരും പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്നത് പ്രബുദ്ധതയുടെ മായാത്ത സംസ്കാരത്തെയാണല്ലോ. രാക്കഞ്ഞി കുടിക്കാൻ അന്തിക്ക് ഇരുട്ടിലും മഴയത്തും വാടകമുറിയിൽ നിന്നും തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടന്നു മുരളീമാധവച്ചേട്ടന്റെ ചായക്കടയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ കിടുകിടെ വിറയ്ക്കുന്ന തണുപ്പ് ഇപ്പോഴും നട്ടെല്ലിനെ പുളപ്പിക്കുന്നു. കോട്ടയത്തു നിന്നും ഗവേഷണ ബിരുദവുമായി ഏതാണ്ടു നൂറ്റമ്പതു കിലോമീറ്റർ പല ബസ്സുകൾ മാറിക്കയറി സ്കൂളിലേക്കുള്ള മാർഗം അടിമാലി, വെള്ളത്തൂവൽ, പൊൻമുടി, രാജാക്കാട് വഴി താണ്ടുമ്പോൾ പലപ്പോഴും പെരുമഴയും മലയിടിച്ചിലും ഉരുൾപൊട്ടലും പല മലകളിലായി മാറിമാറി നടക്കും. ബസ്സിന്റെ ഷട്ടറിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ പുറത്തുനടക്കുന്നതൊന്നും കാണേണ്ടതില്ല, എന്നാൽ പ്രാണവായു കിട്ടാതെ നാം കുപ്പിയിലിട്ട പരൽമീൻ പോലെ വീർപ്പുമുട്ടും. ബോധത്തിലും അബോധത്തിലും ആ കാലവും ദൂരവും മാറിമാറി ഇന്നും താണ്ടുന്നു. പിന്നീടതു പോലെ മഴയുടെ കഠിനഭാവം കണ്ടത് 2010-11 കാലത്ത് കാസർകോട് സർക്കാർ കോളേജിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാലത്താണ്. തുളുനാട്ടിലെ ഇടവപ്പാതിയും ചളിവെള്ളവും ചെങ്കൽവഴികളും എൻഡോസൾഫാൻ പോലെ തന്നെ കരളലിയിപ്പിക്കുന്നതാണ്. മലപ്പുറത്തെ തിരുനാവായിൽ കാലടി സർവകലാശാലാ പ്രാദേശിക കേന്ദ്രത്തിൽ പഠിപ്പിച്ച മൂന്നു വർഷങ്ങളിലും മഴയും വെയിലും മാറിമാറി എടുത്തലക്കി കശക്കിക്കളഞ്ഞു ചെറുജീവിതത്തെ. ആയുസ്സമാരോഗ്യവും കാർന്നു തിന്നുന്ന നാവുമുറിച്ചുള്ള നാട്ടുകടത്തലുകൾ. ഗവേഷണ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ നേടിയ അറിവുകൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു ജനതയെ ഉണർത്തുന്നു എന്നതായിരുന്നു നാട്ടുകടത്തലുകളുടെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന കൗടില്യ വൈക്ലബ്യം. എഴുത്തിലും ചരിത്രത്തിലും അവർണരാക്കപ്പെട്ട പൂർവബൗദ്ധർ വീണ്ടും കടന്നു കയറുന്നത് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനും അവരുടെ പാദജർക്കും സഹിക്കാനാവില്ല. ക്ഷുദ്രതയിലൂടെയാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ന്യൂനപക്ഷവരേണ്യതയും ബോധമുള്ള ബഹുജന ചിന്തകരെ വെട്ടിനീക്കാൻ കൂട്ടുനിൽക്കുന്നു. ജനായത്തത്തിന്റെ അടിത്തറയായ രാഷ്ട്രീയപ്രാതിനിധ്യത്തിനെതിരായ കൊതിക്കെറുവും സവർണ-സിറിയൻ അച്ചുതണ്ടിനെ തികഞ്ഞ ഭരണഘടനാവിരുദ്ധരാക്കുന്നു.

ഇരിക്കുന്ന കമ്പാണു മുറിക്കുന്നതെന്നവരറിയുന്നില്ല. വിപുലമായ ജനനീതിക്കു വേണ്ടി സംസാരിക്കുന്നവർ മാബലിയെ പോലെ അഹങ്കാരികളും ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തപ്പെടേണ്ടവരുമാണ്. അധീശ സാമാന്യബോധത്തിലും വരേണ്യ സമവായത്തിലും. സ്വന്തം കാര്യം കാണാനറിയാത്തവർ ഭരണഘടനയെയും സാമൂഹ്യ നീതിയെയും കുറിച്ച സംസാരിക്കുന്നു എന്നതാണ് പൊതുവായ ആക്ഷേപം. അപരവൽക്കരണവും വ്യക്തിഹത്യയും അധീശ ആഖ്യാന വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ ഹിംസാത്മകമായി ഇന്നും അരങ്ങേറുകയാണ്. ഹിന്ദു പുരാണങ്ങളിലെ കുരങ്ങന്മാരെയും കരടികളെയും പക്ഷിമൃഗരൂപികളെയും കുറിച്ചുള്ള ഇളംകുളത്തിന്റെ 'കുരങ്ങുപട്ടടകൾ' എന്ന ഉപന്യാസമാണ് മാവാരതപട്ടത്താനങ്ങൾക്കും ഗീതാഗിരിപ്രഭാഷണങ്ങൾക്കും പകരം വിദ്യാർഥികൾ കേൾക്കേണ്ടത്. കൊല്ലാനരങ്ങൊരുക്കുകയും കൊല്ലാൻ പഠിപ്പിക്കുകയും അതിനെ സ്വധർമമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പാഠങ്ങൾ തികഞ്ഞ പ്രതിനിധാന ഹിംസകളിലേക്കും വംശഹത്യകളിലേക്കും മാത്രമേ നയിക്കൂ. പകരം ബുദ്ധനും ഗുരുവും അംബേദ്കറും സഹോദരനും കറുപ്പനും അപ്പച്ചനും മൂലൂരുമെല്ലാമടങ്ങുന്ന ബഹുജനവിമോചകരായ ചിന്തകരെയും എഴുത്തുകാരെയും കവികളെയും അവരുടെ പാഠങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ജനായത്തപരമായ സംവാദങ്ങളും ചർച്ചകളും കേരളത്തിലെങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുയരട്ടെ. മനുഷ്യരെ മൃഗവൽക്കരിച്ചും രാക്ഷസീകരിച്ചും ഒളിയമ്പെയ്തും കഴുത്തറുത്തും കൊല്ലുന്നവനൊന്നും എത്രസമർഥനായ മറവനായാലും കേമനായാലും വാങ്മയ വീരനായാലും ദൈവം പോയിട്ട് മനുഷ്യൻ പോലുമാകുന്നില്ല എന്ന ഗുരുവാക്യമെങ്കിലും മറക്കാതിരിക്ക.

കൊല്ലുന്നവനില്ല ശരണ്യത... മൃഗതുല്യരായ നായകവീരദൈവങ്ങളും കുരങ്ങുപട്ടടകളും

രാമബാണത്തെ പേടിക്കുന്ന ദലിതബാലകനെ നമുക്കു വിജയന്റെ തലമുറകളിൽ കാണാം. കാരണം അക്ഷരം പഠിച്ച ശൂദ്രനെ മര്യാദാപുരുഷോത്തമൻ കഴുത്തറുത്തു കളഞ്ഞു. രാമാദികളുടെ കാലത്തുകൂടി ശൂദ്രാദികൾക്കു സന്യസിക്കാനും പഠിക്കാനും വകയുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് 1914-ൽ പറഞ്ഞതു ഗുരുവാണ്. മനുഷ്യനെ അപമാനവീകരിക്കാനും മർദ്ദിക്കാനും ജാതിസമൂഹത്തിൽ പല ലാവണവഴികളും തിണ്ണമിടുക്കുകളുമുണ്ട്. ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊല്ലുന്നതും ഹിംസതന്നെ. നാടുകടത്തിയും സ്ഥലംമാറ്റിയും തൊഴിലുമുടക്കിയും അപവാദപ്രചരണം നടത്തിയും എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത പിള്ളങ്ങളെ ദുരുപയോഗം ചെയ്തു പടയ്ക്കുന്ന കള്ളപ്പരാതികളിലൂടെയും സ്ഥാപനഹിംസകളിലൂടെയും

ധീരരായ വിമർശബോധമുള്ള എഴുത്തുകാരെ അല്പാല്പമായി ഇല്ലാതാക്കാം. സത്യത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടി സംസാരിക്കുന്നവരുടെ കുതികാലുവെട്ടാൻ അതിനാകാത്ത അസൂയാലുക്കളുടെ പടതന്നെയുണ്ടാകും.

കാലാവസ്ഥയിലും വെള്ളത്തിലുമുള്ള മാറ്റങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ ആരോഗ്യത്തെയും ശരീരബലത്തെയും കാര്യമായി ബാധിക്കുന്നു. ഭക്ഷണം മുതൽ ചിന്തവരെ അധീശത്തത്തിന്റെ ദമനക്രിയാതന്ത്രങ്ങൾ തികഞ്ഞ അമിത പ്രാതിനിധ്യ കുത്തകകൾ തീർക്കുകയാണ്. നീതിബോധവും അക്ഷര സംസ്കാരവുമായി ലോകസഞ്ചാരം നടത്തിയ നമ്മുടെ പൂർവികരായ ബോധകർ പോലും വർഷകാലത്ത് ഉചിതമായ ഒരു താവളം കണ്ടെത്തി അവിടെ സ്ഥിരവാസമാക്കി പഠനവിചിന്തനത്തിലായിരുന്നു എന്നു നാം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. പ്രബുദ്ധതയുടെ ഓർമകളെല്ലാം രാമമന്ത്രണങ്ങളിലൂടെ മായ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഹോദരന്റെ 'ഗാന്ധിസന്ദേശം' എന്ന കവിത ഏറ്റവും പ്രസക്തമാകുന്ന അപരവൽക്കരണ മുഹൂർത്തമാണിത്. കൊല്ലുന്നവൻ മൃഗത്തിനു തുല്യനും സമർഥനായ മറവനുമെന്ന ഗുരുവിന്റെ പരാമർശങ്ങളും കേരളമോർത്താൽ മതിയാവും. ഗുരുവും സഹോദരനും അവരുടെ ചരിത്ര വിമർശം കലർന്ന പദ്യഗദ്യങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളുമാകട്ടെ പുണ്യപുരാണേതിഹാസകാവ്യങ്ങൾക്കു പകരം കേരളത്തിന്റെ നവ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയകാലത്തെ പാഠ്യപദ്ധതി. മൂലൂരും കറുപ്പനും അപ്പച്ചനും കൂടുതൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലേക്കു വരട്ടെ. കുറുമ്പൻ ദൈവത്താനും ചോതി ചാത്തനും വരേണ്ടതുണ്ട്. നങ്ങേലിയും ദളവാക്കുളം സമരധീരരും ആറാട്ടുപുഴയും കുട്ടികൾ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നാടാർ കലാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പാഠഭാഗം കേന്ദ്ര സിലബസുകളിൽ നിന്നും സാമ്പത്തിക സംവരണം പാസാക്കിയ സമയത്തു തന്നെ പിൻവലിച്ചിരുന്നു. അതും കേരളം പഠിപ്പിക്കുകയും ചർച്ചയാക്കുകയും വേണം. അയ്യാവൈകുണ്ഠരും പാമ്പാട്ടിച്ചിത്തരും ചാത്തനാരും വള്ളുവരുമടങ്ങുന്ന തമിഴ് പ്രാചീന, മധ്യകാല സംഘസാഹിത്യവും കേരളമക്കൾ പഠിക്കണം. വടക്കേയിന്ത്യൻ ഹിന്ദിയേയോ പ്രദേശബന്ധമില്ലാത്ത സംസ്കൃതത്തെയോ അപേക്ഷിച്ച് തൊട്ടടുത്തുള്ള തായ്മൊഴിയാണ് ലോകത്തിനെന്തെങ്കിലും സംഭാവന ചെയ്യേണ്ടുന്ന കേരള വിദ്യാർഥികൾ പഠിക്കേണ്ടത്. കേരള ഭാഷയുടെ അടിത്തട്ടിലുള്ള പാലിയും അവരങ്ങനെ പഠിച്ചുകൊള്ളും. അതിനെ വിലക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണിക ഹൈന്ദവ സംസ്കൃതാധീശത്തം അവസാനിക്കുമാറാകട്ടെ.

ഭാഷയും വരേണ്യതയും അപരവൽക്കരണവും പുറന്തള്ളലും

ആധുനികവും പ്രാചീനവുമായ പ്രബുദ്ധതയെ പുറത്തുനിർത്തി തമസ്കരിച്ച

മായിച്ച്മധ്യകാല മണിപ്രവാള പുരാണകാവ്യകേളികളാടുകയാണ് കുലീനമായ മുൻഷിത്തം. ഭക്തിയുടെയും ഭോഗത്തിന്റെയും കാമത്തിന്റെയും കൊടിയയുദ്ധ ഹിംസയുടെയും വീരസ്യവും വമ്പും പെരുക്കുകയായി. രാമരാജ്യം സമാഗതവു മായി. ശംബൂകനെയെന്ന പോലെ ആത്മാരമണൻമാർ ചണ്ഡാളകോടികളുടെ കഴുത്തറുക്കുകയായി. തെരുവുകളിൽ. രാമമന്ത്രം വിളിപ്പിച്ച് തെരുവിൽ തല്ലി ക്കൊല നാട്ടുനടപ്പായി വരുന്നു. രാമനേയും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്ന മണിപ്രവാളത്തെ തോല്പിക്കുന്ന മണിമണിപോലുള്ള മണിപ്പിള്ളമാരുടെ തെരുവിലെ ജാതിത്തെ റിവിളിയും സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുകയാണ്. ഗുരുവിന്റേയും കറുപ്പൻ മാഷ്ടേയും ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ബാലാരിഷ്ടത മാറാത്ത പുള്ളുങ്ങളുടെ അല്പത്തരങ്ങൾ ചരിത്രമായി രാജ്യാന്തര പ്രസാധകരെ കൊണ്ട് അച്ചടിപ്പിച്ചു വിൽക്കുകയാണ്.

അശോകൻ പ്രബുദ്ധതയുടെ നാഗരിക കാലത്തിനു ശേഷം മധ്യകാ ലത്തോടെ നാട്ടുനടപ്പാക്കിയ മണിപ്രവാള ജാതി-ജന്മിത്ത ഹൈന്ദവകാല ത്തുണ്ടായ മൊഴിവഴക്കങ്ങളാണ് മലയാളഭാഷയെ നയിക്കുന്നത്. കാരണം അതു സന്ദേശകാവ്യക്കാരും അച്ചീചരിതക്കാരുമായ മലയാളന്മാരുടെ വരേണ്യഭാഷയല്ലോ. വരേണ്യത അഥവാ ബ്രാഹ്മണിക ആൺകോയ്മ എന്ന ഇന്ത്യനധീശത്തം ഭാഷയെ വിധേയമാക്കിയെടുക്കുന്നു. ഇന്ത്യനധീശത്തമെ ന്നും ഇന്ത്യൻ പ്രത്യയശാസ്ത്രമെന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്ന ജാതിഹിന്ദു അധീശ സംസ്കാരത്തെ കുറിച്ചുള്ള വിമർശ പഠനങ്ങളാണ് ഇന്ന് അക്കാദമിക, മാധ്യമ രംഗത്താവശ്യം. പശു, ഭാഷാ മാതാവാദത്തേക്കാളും പ്രസക്തം മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കുന്ന കൊലയ്ക്കെതിരായ നിലപാടാണ്. കൊല്ലുന്ന ദൈവത്തെയോ രാജാവിനെയോ നേതാവിനെയോ മൃഗമെന്നു തന്നെ പറഞ്ഞു തള്ളേണ്ടതുണ്ട്. പുതുഗവേഷകരുടെ ശ്രദ്ധ മാതൃസ്നേഹപരമായ മനഃശാസ്ത്ര അഭിരതികളുടെ തലത്തിൽ നിന്നും സാമൂഹ്യചരിത്ര യാഥാർഥ്യ തലങ്ങളിലേക്കു കടക്കേണ്ട തുണ്ട്. അതിലൂടെ മാത്രമേ നവ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസനയത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകൃത അധീശ പദ്ധതിയെ ചെറുക്കാനാവൂ. മാതൃഭാഷാവാദങ്ങളെ തഴുകിയുണർത്തി പ്രാദേശിക ഭാഷകളെ കയ്യിലെടുത്ത് ഭരണഘടനാ സാധുതയില്ലാത്ത രാഷ്ട്ര ഭാഷാപദവി കൊടുത്ത് ഹിന്ദിയും സംസ്കൃതവും പരോക്ഷമായി പുനസ്ഥാപി ക്കുന്ന രഹസ്യ അജണ്ടയാണീ നവ ദേശീയ നയപദ്ധതി. ജാതിഭാരതത്തിൽ ആധുനികതയുടെ നിർവാഹകത്വമുള്ള ആംഗലഭാഷയേയും തമിഴു പോലുള്ള തെന്നിന്ത്യൻ പ്രാചീന ഭാഷാസംസ്കാരങ്ങളെയും ക്രമേണ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ഒതുക്കി ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുക എന്ന പദ്ധതിയാണ് 2020-ലെ ദേശീയ

വിദ്യാഭ്യാസ നയം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനായി മാതൃഭാഷാസ്നേഹികളെ തൽക്കാലം ഉപയോഗിക്കയാണ്. വ്യാജമായ ജാതിജന്മി ദുരഭിമാനത്തിന്റെ ഞരമ്പുകളിൽ ചോര തിളപ്പിച്ച് കൊലകളിലേക്കും അപരഭീതിയുടെ സമഗ്രാധിപത്യത്തിലേക്കും നയിക്കുകയാണ്. ആത്യന്തികമായി പഴയ അധീശഭാഷയായ ഗീർവാണത്തിലേക്കാണ് നിഷ്കാമകർമങ്ങൾ വഴിമരുന്നിടുന്നത്. യോഗയും സംസ്കൃതവും പള്ളിക്കൂട തലത്തിൽ തന്നെ പ്രമാണാധാരങ്ങളാക്കി കഴിഞ്ഞു. സംസ്കാരഭാഷാ ഹിംസയുടേയും ജ്ഞാനിമഹിംസയുടേയും വംശഹത്യാകാമനയുടേയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ തെന്നിന്ത്യയും പൂർവ പശ്ചിമ ഇന്ത്യകളും പ്രാന്തങ്ങളും സാഹോദര്യസമഭാവനയോടെ ഉണരേണ്ടതുണ്ട്. അമിത പ്രാതിനിധ്യ അട്ടിമറിയിലൂടെ റദ്ദാക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ നിർമാണഘടനയെ വീണ്ടെടുത്തു മാത്രമേ ജനായത്ത ഇന്ത്യയെ സംരക്ഷിക്കാനാവൂ. പ്രാതിനിധ്യമില്ലാതെ ജനായത്തമില്ല, അമിത പ്രാതിനിധ്യം ജനായത്തത്തെ കെടുത്തി സമഗ്രാധിപത്യത്തെ പുനസ്ഥാപിക്കുന്നു. ജാതിഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ പുനസ്ഥാപന കുത്തക ആധുനിക ജനായത്ത ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ അന്ത്യമാകുന്നു. ആക്രാമകവും സൈനികവും സായുധവുമായ ഈ ജനായത്ത അട്ടിമറിയും കുത്തകാധികാര രഹസ്യപദ്ധതിയും ജനത ഒന്നായി ചെറുത്തേ തീരൂ. തെന്നിന്ത്യക്കു തന്നെയാണതിന്റെ നിർവാഹകത്ത്വവും സാധ്യതയും.

കേരളഭാഷയുടെ വേരുകളെ തേടുകയാണു നാം ചെയ്യേണ്ടത്. കേരളഭാഷയുടെ ഉറവിടങ്ങളും വേരുകളും പഴന്തമിഴിലേക്കും ചങ്കസംസ്കാരത്തിലേക്കും സാഹിത്യത്തിലേക്കും നീണ്ടതാണ്. ഓരങ്ങളിലും ആഴങ്ങളിലും സമതലത്തുമുള്ള, സത്യത്തേയും നീതിയേയും മാനിക്കുന്ന, വരേണ്യ ആൺകോയ്മക്കും അതിന്റെ ദാസ്യത്തിനും വഴങ്ങാത്ത, പ്രബുദ്ധ നാഗരികരായ ജനതകളുടെ ഭാഷണങ്ങളും കൂടി മലയാളത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ മാത്രമേ അതു വളരൂ, മാനവികവും ജനായത്തപരവുമായി മാറൂ. കേവലം കയ്യൂക്കേറിയ മലയാളന്മാരുടെ ഭാഷയിൽ നിന്നും കേരളഭാഷയിലേക്കതു ജനായത്തപരമായി ബഹുജനോന്മുഖമായി വികസിക്കട്ടെ. മായാനത്തിലും ബ്രാഹ്മണിസത്തിലും കൂടി പ്രമാദമായ സംസ്കൃതാഭിനിവേശങ്ങളെ വിട്ട് തായ്മൊഴിയുടെ തായ് വേരുകളിലേക്കു നാം താണനിലത്തിലേക്കു നീരോട്ടം പോലെ ഭൂമിയെ തൊടട്ടെ. പാലൈ നിലത്തെ മറവ കാലിക്കവർച്ചയുടെ, തീവെട്ടിക്കൊള്ളയുടെ ഒളിഞ്ഞുനിന്നുള്ള പിന്നിലൂടെയുള്ള ഒളിയമ്പിന്റേയും കോടാലിയുടേയും ക്രൂരതകളും ചതികളും ക്ഷുദ്രദാസ്യത്തിന്റെ അലർച്ചകളും കൊലച്ചിരികളും ഇന്നും നാഗരികതയ്ക്കു നിത്യഭീഷണിയായി അലയടിക്കുകയാണ്. മാനവികതയ്ക്കും നീതിക്കും

സാഹോദര്യത്തിനും ജനായത്തത്തിനും നിരക്കാത്ത ഹിംസാദാസ്യ പാരമ്പര്യമാണത്. ജനനേതാവായിരുന്ന ദാനധർമിയായ പ്രബുദ്ധനായ ചക്രവർത്തി മാബലിയെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തിയ ചതിയുടെ കുടില സംസ്കാരമാണത്. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ മാനസിക-ലൈംഗിക കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ ക്ഷുദ്രമായ ചരിത്രമാലിന്യം. ആ വാമനാദർശം നാം വെടിയുകയും മാബലിയുടെ സമതയുടേയും കരുണയുടേയും മൈത്രിയുടേയും രാജ്യം ഫൂലേ ചമൽക്കാരം ചെയ്തപോലെ സ്നേഹത്തിന്റെ ക്രിസ്തുരാജ്യമായി നാമറിയുകയും ചെയ്യേണ്ട തുണ്ട്. ഗുരുവിന്റെ അനുകമ്പാദശകവും മഹാകാരുണികമായി മൊഴിയടയാ ളപ്പെടുത്തുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെയും പ്രവാചകന്റെയും ബുദ്ധന്റെയും രാജ്യമായി കേരളവും ഭാരതവും ലോകവും മാറട്ടെ എന്ന നൈതിക ബഹുസ്വരദർശന മാണ്. ജാതിയും അതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന മതവും ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും സാഹോദര്യവും പുലരൂ എന്ന് ഭരണഘടനാ ശില്പിയായ അംബേദ്കർ തന്നെ നമ്മെ ഓർമിപ്പിച്ചു. പാഷണ്ഡത ആധു നികനാഗരികതയ്ക്കും ജനായത്തത്തിനും നിതാന്ത ഭീഷണിയാണ്. പക്ഷേ പ്രബുദ്ധതയെ വിട്ടു പാഷണ്ഡതയെ പുൽകാനാണ് നമ്മുടെ വരേണ്യ കുലീനസോദരങ്ങളുടെയും അവരുടെ സമ്മർദ്ദത്തിലമർന്ന സാധുക്കളുടെ യും ശീലം. നിലവിലിരിക്കുന്ന മാധ്യമ അക്കാദമിക അധീശ സമവായവും സാംസ്കാരികബലതന്ത്രങ്ങളും മാറിയാൽ മാത്രമേ ജനായത്ത വിരുദ്ധതയെ ചെറുക്കാനാവൂ. ഭാഷാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ വിമർശ വിശകലനങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയിവിടെയാണ്. നമ്മുടെ മൊഴിവഴക്കങ്ങളെയും മാധ്യമ ഭാഷയേയും നാം നിരന്തരം വിമർശാത്മകമായി അപനിർമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബഹുവിഷ യപരവും വിഷയാന്തരവും വിഷയപരിവർത്തനപരവുമായ പുതുഗവേഷണ പദ്ധതികളും പഠനങ്ങളും വായനകളും എഴുത്തുകളും വികസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബഹുവിഷയങ്ങളിലും ഭാഷകളിലുമുള്ള അവഗാഹവും പുതു വിദ്യാർഥിലോകം വികസിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ സങ്കുചിത ഭാഷാമാതൃവാദവും പ്രാദേശിക സ്വത്വവാദവും സംസ്കാര ദേശീയവാദവും നമ്മേയും വിടാതെ പിടികൂടും. അധീശ വ്യവഹാരങ്ങളുടെയും ആഖ്യാനങ്ങളുടെയും വിമർശ വിശകലനത്തിലൂടെ നാം ചെറുത്തുനിൽപ്പിനെ സജീവമാക്കാനിടയാകട്ടെ.

പഞ്ഞവാദവും രാമവാദവും

പഞ്ഞക്കർക്കിടകം എന്ന പ്രയോഗം നാം പലപ്പോഴും ആധുനിക കാലത്ത് നിരന്തരം ഒരവമതിപ്പ പോലെ കേൾക്കാറുണ്ട്. ആകാശവാണി യിലും മറ്റു മലയാള മാധ്യമങ്ങളിലുമാണിതിന്റെ അതിപ്രസരം. രാമായണ

മാസാചരണവും അങ്ങനെ തന്നെ. മലയാള കുലീനരുടെയും സവർണരുടെയും അമിത പ്രാതിനിധ്യമുള്ള രംഗങ്ങളാണിവ. അക്കാദമിക രംഗത്തേയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. അന്നവസ്ത്രാദികളുടെ മുട്ടമാത്രമല്ല സാംസ്കാരികവും ബൗദ്ധികവുമായ സൂചനകൾ കൂടി പഞ്ഞയിലുണ്ട്. പഞ്ഞകാലം സാമ്പത്തിക പിന്നാക്കാവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കുന്ന പട്ടിണിമാത്രമായിരുന്നില്ല. ഭോഗാത്മകമായ ജാതിഹിന്ദുത്വത്തിൽ പട്ടിണിയായി കാണുന്നത് ധാർമിക ജീവിതചര്യ പുലർത്തുന്ന സംഘ സംസ്കാരമുള്ള ജനതയ്ക്ക് കൂടുതൽ തത്വചിന്താപരവും നൈതിക ജീവിതരീതിയുമാണ്. വ്രതനിഷ്ഠയുടെയും ശീലഗുണങ്ങളുടെയും കാലവും കൂടിയായിരുന്നു പഞ്ഞകാലം. പഞ്ഞത്തം, പഞ്ഞത്തരം, പഞ്ഞവാദി തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളും ഇന്നു കേരളഭാഷയിൽ മോശമായി അഥവാ നെഗറ്റീവായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ശൂന്യവും ഹീനവും മ്ലേച്ഛവും പോലെ ബൗദ്ധരെ അപരവൽക്കരിക്കാനുപയോഗിച്ച വാക്കാണ് പഞ്ഞ എന്ന പന്ഹ്യ എന്ന പാലി പദത്തിന്റെ വക്രീകൃത ആക്ഷേപരൂപം. മേത്ത അഥവാ മേധ (ധിഷണ എന്നു ചമക്രിതം) എന്ന പാലി പദവും സമാനമായ വക്രീകരണവും പരിഹാസവും നേരിട്ടു. മേത്തനും മ്ലേച്ഛനുമാക്കപ്പെട്ടു. ബൗദ്ധരോടുള്ള പകയാണ് മുസ്ലീങ്ങളോടും, കാരണം ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഇസ്ലാം കടന്നു വന്ന എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ബൗദ്ധരായിരുന്നു.

പന്ന എന്ന പ്രയോഗത്തിലും മലയാളത്തിൽ തീയത് അഥവാ ചീത്ത എന്ന മട്ടിലും പാലിയിലെ പന്ഹ്യ സമകാലികമായി പ്രയോഗിച്ച വരുന്നു. പാലിയിൽ അതൊരു നിർണായക ജീവിത പ്രശ്നത്തെയോ പ്രധാന താത്വിക ചോദ്യത്തെയോ കുറിക്കുന്നു. തത്വത്തിൽ അത് ജീവിത പ്രശ്നവും അർഥത്തെ കുറിച്ചുള്ള നിരന്തര നിർണായക ചോദ്യവുമാണ്. ഉപവാസവും ധ്യാനവും പകരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട മികവായ പന്യ അഥവാ പന്ഹ്യ എന്ന പാലി വാക്കിനെയും കൂടി ഭാഷാപരമായി കൂടുതലാഴത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു പഞ്ഞ എന്ന വാക്ക്. ചമക്രിതത്തിലെ പ്രജ്ഞ അഥവാ വിമർശബോധത്തിനു തുല്യമാണ് പാലിയിലെ പന്ഹ്യ. ജീവിത സാരമായ പ്രശ്നത്തിൽ നിന്നും തീർത്തും മോശം, അഥവാ മ്ലേച്ഛം എന്നതിലേക്കു വന്നിരിക്കുന്നു ആധുനിക മലയാളത്തിൽ പഞ്ഞത്തിന്റെ അർഥം, സാമ്പത്തിക നിർണയനവാദത്തിന്റെ വരേണ്യവംശാവലിയിൽ അതു പട്ടിണിയിലേക്കും കൂപ്പുകുത്തിയിരിക്കുന്നു. എട്ടുലക്ഷവും അഞ്ചേക്കർ ഭൂമിയും പരിധിയാക്കുന്ന ജാതിഹിന്ദു പട്ടിണിവാദം ഇന്നിന്ത്യയെ വിഴുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. സാമ്പത്തിക സംവരണം ദേവസ്വം ബോഡിൽ പാസാക്കിയതോടെയാണല്ലോ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന

റദ്ദാക്കപ്പെട്ടത്. തുടർന്ന് ഫെഡറലിസവും പൗരത്വവും ഭീഷണിയിലായി ഓരോന്നോരോന്നായി. ഭിക്കുവിൽ നിന്നും പിച്ചക്കാരനിലേക്കുള്ള അപചയം പോലെയാണ് പഞ്ഞയുടെ പതനവും. ചുരുക്കത്തിൽ ജാതിഹിന്ദു സനാതന വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രജ്ഞയുള്ളവൻ പന്നനും മേധയുള്ളവൻ മേത്തനും മ്ലേച്ഛനുമാകുന്നു. അവനെ മൂർഛിപ്പിച്ചേ തീരൂ. കാരണം സത്യത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടിയുള്ള ചോദ്യങ്ങളൊന്നും പാടില്ലതന്നെ.

പഞ്ഞ അഥവാ പന്യയുടെ (പ്രജ്ഞയുടെ) വികാസം മഴക്കാലത്തെ ധ്യാനമനനങ്ങളിലായിരുന്നു ബൗദ്ധരായിരുന്ന നമ്മുടെ പൂർവീകർ നിർവഹിച്ചത്. കാരണം ലോകസഞ്ചാരത്തിനും ധമ്മബോധനത്തിനും വമ്പിച്ച കാർഷിക പണികൾക്കും കോരിച്ചൊരിഞ്ഞ മഴ തടസ്സമാണ്. വർഷകാലത്തായിരുന്നു പ്രബുദ്ധമായ വാർഷികധ്യാനവും ഉപവാസ പരിശീലനവും ഏതാണ്ട ബുദ്ധന്റെ കാലമായ ബി.സി. ആറാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ സി.ഇ. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ട വരെ ഏറിയും കുറഞ്ഞും നീണ്ട ബൗദ്ധകാലത്ത് കേരളമടക്കമുള്ള തെക്കൻ ഇന്ത്യയിൽ നടന്നത്. പ്രബുദ്ധമായ വർഷാവാസത്തെ ആണ് മധ്യകാലത്തോടെ അമരകോശത്തിൽ ബോധിവൃക്ഷത്തെ വെട്ടി ആത്മാരമണനും രാക്ഷസാന്തകനുമായ രാമനെ സ്ഥാപിച്ച കൊണ്ട് രാമായണ മാവാരത പാരായണ മാസമാക്കി മാറ്റിയത്. മാവാരത പട്ടത്താനങ്ങളിലൂടെയാണ് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ നല്ലപിള്ള ചമഞ്ഞുകൊണ്ട് മാവാരത പട്ടന്മാർ എന്ന പഴയ ദൈവശാസ്ത്രികളായ പ്രഫസർമാർ കേരളത്തിലെ പ്രബുദ്ധമായ വിഹാരങ്ങളായ ബൗദ്ധപള്ളികളെയും അശോകകാലത്തു ഭിക്കുനികൾ തുടങ്ങിയ ഓഷധിത്തോപ്പുകളായ കാവുകളെയും കാമവും ഭോഗവും ഹിംസയും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളാക്കിയതെന്ന് കേരള സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ചരിത്രലേഖനങ്ങളിൽ ഇളംകുളം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാമായയുടെ പേരിലായിരുന്ന കാവുകളെ കാളിയുടേതാക്കി കുരുതി നാട്ടുനടപ്പാക്കി. ഹൈന്ദവീകരണം നടന്നതും മഴക്കാലത്തു തന്നെയെന്നാണ് ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള പരിവാര പാദജ ശൈലിയിലുള്ള രാമായണ മാസാചരണ പരിപാടിക്ക് കഷ്ടിച്ച് മുപ്പതു വർഷത്തെ പ്രായമേ ഉള്ളൂ എന്ന് ദേശീയവാദകക്ഷിയുടെ നേതാവു തന്നെ കേരളത്തിൽ അടുത്തിടെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് ആകാശവാണിയും ദൂരദർശനും സ്വകാര്യ മാധ്യമങ്ങളും വരെ രാമായണ മാവാരത കാര്യപരിപാടികൾ നടത്താൻ അഹമഹമിഹയാ മൽസരിക്കയാണ്. ആദിവാസി രാമായണങ്ങൾ മുതൽ അടുത്തിടെ മുസ്ലീങ്ങളെ അനുകരിച്ച് ഗൂഢമായി നിർമിക്കപ്പെട്ട മാപ്പിളരാമായാണം വരെയുള്ള

കാര്യപരിപാടികൾ തകൃതിയായി ആടി അക്കാദമികൾ വരെ ബഹുജനങ്ങളുടെ നികുതിപ്പണം ഉപയോഗിച്ച് മാവാരതപട്ടത്താന പരിപാടികൾ നടത്തുകയാണ്. വിമർശമെന്ന ലേബലിൽ യഥാർഥത്തിൽ ഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ ഹിംസാത്മകമായ പ്രതിനിധാന ഹിംസകളായ കാവ്യേതിഹാസ പുരാണങ്ങൾക്ക് പരോക്ഷമായ പാഠബലം പകരലാണ് ഫലത്തിൽ രാമായണ-മാവാരത വായ്ത്താരി. ചെകിടിച്ച മാവാരത ഗീർവാണം പരിസര മലിനീകരണം മാത്രമല്ല കൊലപാതക സംസ്കാരമായ ജാതിഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ കുറുങ്കുഴലൂത്തുമായി അക്കാദമിക ദമിത ലോകത്തും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ആഴ്ച്ചപ്പതിപ്പു സംസ്കാരവും ഈ ബ്രാഹ്മണികമായ ക്ഷുദ്രവേലയിലാണ്. 1904 മുതൽ ആന്ധ്രയിൽ നിന്നും തന്ത്രിമാരെ വരുത്തി, കഴിഞ്ഞ നൂറുവർഷത്തെ ബ്രാഹ്മണിക ക്ഷുദ്ര കർമപരിപാടികളിലൂടെയാണല്ലോ ചവരിമാനുകൾ മേഞ്ഞ സംഘസാഹിത്യ പ്രശസ്തമായ ചവരിമലയെ അഥവാ സവരിമലയെ ശബരിമലയാക്കി രാമവൽക്കരിച്ചത്. രാമനും സീതയും വന്നുകുളിച്ചുപോയ കുളങ്ങളും തൊടികളുമായി കേരള മണ്ണിനെ മാധ്യമ അക്കാദമിക വേലയിലൂടെ ക്രമേണ മാറ്റിയെടുക്കുകയാണ് ക്ഷുദ്ര സാവർണ്യം. പഞ്ചപാണ്ഡവരുടെ പട്ടക്കകളാക്കി കേരളത്തിന്റെ ഓരോ മുക്കും മൂലയും മാറ്റുന്നതിൽ സാഹിത്യ കോവിദന്മാരായ മലയാള കുലീനകുമാരന്മാരും പണ്ഡിതമന്യന്മാരും വിദുഷികളും മൽസരിക്കയാണ്. ഇളംകുളത്തിന്റെ ശിഷ്യരായി വന്നു കളംപിടിച്ച് ഗുരുവിനെ ഗളഛേദം ചെയ്ത ആസ്ഥാന ചരിത്ര, സാഹിത്യ അധിനായകരും വളഞ്ഞവാലിൽ കുത്തിമറിഞ്ഞുള്ള, ഇളിച്ചും ചിരിച്ചുമുള്ള ആർപ്പും കുരയും കുരവയുമാണ്. ഈ ആക്രാന്ദവും ആക്രോശവും കണ്ട് ഗാന്ധിജിയേ പോലെ ഹേ റാം എന്നു വിളിച്ചു പോകുന്നവരുമുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയിലദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിമകൾ പ്രതിസന്ധിയിലുമാണ്. സി. അയ്യപ്പന്റെ സ്മാരകം എന്ന കഥയും നാം ഓർത്തു പോകാം. രാമാദികളുടെ കാലത്തെ ശംബൂകന്റെ ഗതിയേക്കുറിച്ചാവും കേരളത്തെ ജാതിയിരുട്ടിൽ നിന്നും കരയേറ്റിയ ഗുരു പറയുക.

ഇത്തരം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ട രാമവൽക്കരണ വൈഷ്ണവവൽക്കരണ കർമപരിപാടികളുടെ തികച്ചും സനാതന വൈദിക വർണാശ്രമധർമ സംസ്കാര ദേശീയവാദകാലത്താണ് വർഷാവാസത്തിന്റെ പ്രബുദ്ധമായ വേരുകളെ നാം തിരഞ്ഞു തേടുന്നത്. അതു ബുദ്ധകാലത്തു തുടങ്ങിയ തേരവാദ ഭിക്കു, ഭിക്കുനിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടിയായ വസ്സയിലേക്കു ചെന്നെത്തുന്നു. വസ്സ, അഥവാ ബസ്സ അഥവാ ബർസ ആധുനിക ഹിന്ദി ഭാഷയുടെ ലോകബോധത്തിലും മൺസൂണിനെ കുറിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മൗസം എന്ന

അറേബ്യൻ പേർഷ്യൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് യൂറോപ്യർ പോലും മൺസൂൺ എന്ന പദം നിജമാക്കിയത്. മൺസൂണിന്റെ നിർമിതിയാണ് തെക്കനേഷ്യ മുഴുവൻ. വർഷവും പ്രബുദ്ധതയും ഭൗമശാസ്ത്രപരമായും കാലാവസ്ഥാപരമായും കൂടി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സിന്ധുമഹാസാഗര സംസ്കാര വാണിജ്യപാതകളും ജലത്താൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചലിക്കുന്ന കാറ്റും വെള്ളവും അനുനിമിഷം വളർന്നു മറയുന്ന സസ്യങ്ങളുമുള്ളിടത്താണ് പുത്തരുടെ സാന്നിധ്യം എന്നു പ്രബുദ്ധമായ പഴമൊഴി. അനിത്യവാദത്തിന്റെ ചിന്തയും ചാക്രികമായ ചലന ത്തിലാധാരമാണ്. അടുത്തിടെ 2020 ആദ്യത്തിൽ ഇടുക്കിയിലെ ചെല്ലാർ കോവിലിൽ നിന്നും കിട്ടിയ ചിത്രക്കോറലുകളുള്ള കാർണീലിയൻ ബീഡുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സൈന്ധവകാലം മുതലുള്ള കേരളത്തിന്റെ ലോകബന്ധങ്ങ ളാണ്. ഇടുക്കി ജലാശയത്തിനടിയിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്ന അയ്യപ്പൻകോവിലിൽ അശോകൻ ഗജോത്തമ, സിംഹശില്പങ്ങൾ എല്ലാ പ്രാചീന അമ്പലങ്ങളുടെ വട്ടങ്ങളിലേയും പോലെ ഇന്നും ദൃശ്യമാണ്. അശോകകാലത്ത് കേരള ആഗോളത തികച്ചും രാജ്യാന്തരമായി. മധ്യകാലത്തോടെ ബ്രാഹ്മണിക ജാതിഹിന്ദുത്വം ജലയാനങ്ങളെ വിലക്കി അതിനെ കിണറ്റിലെ തവളപോലെ ഇരുട്ടിലേക്കു നയിച്ചു. സവർണതയുടെ തിണ്ണമിടുക്കും ലാവണ്യപ്രേമവും പിതൃ ത്വാധിപത്യ ഉദ്ധാരകഭാവവും അവിടെ തുടങ്ങുന്നു. ഈ ക്ഷുദ്രമായ ജാതിഹിന്ദു നട്ടുനായകത്തം ഇന്നു വംശഹത്യാപരമായ രണ്ടാം വരവിലാണ്.

തേരവാദ സംഘങ്ങൾക്കു മൂന്നു ദിവസത്തിലധികം ഒരിടത്തു പാർക്കാനും തിപിടക പഠനപാരായണങ്ങൾക്കും മാനസിക ശുദ്ധീകരണമായ ഉൾനോട്ട മായ വിപസ്സന ധ്യാനത്തിനുമുള്ള അവസരമാണ് മൂന്നു മാസത്തെ പേമാരിയായ മൺസൂൺ നല്കിപ്പോന്നത്. ഇന്നും നമുക്കു വായിക്കാനും എഴുതാനും വിചിന്ത നത്തിനും ഏറെ സുഖപ്രമായ കാലാവസ്ഥ വർഷം തന്നെ. ഒരു വർഷം കഴി ഞ്ഞല്ലോ ഇനി ദലിതരുടെ ദേവാലയ പ്രവേശമാകാമല്ലോ എന്ന ഗുരുവാക്യവും നാമോർത്തു പോകും. ഒരു മഴയെയും അനീതിയെയും അസമത്വത്തെയും അറിഞ്ഞുള്ള സ്വന്തം കരച്ചിലിനേയുമാണദ്ദേഹം വർഷപ്രയോഗത്തിലൂടെ ചരിത്രമൂർത്തമായ അനശ്വര കവിതയാക്കിയത്. കൊല്ലുന്നവനില്ല ശരണ്യത യെന്നും, മൃഗത്തിനു തുല്യനവൻ എന്നും അദ്ദേഹം ഈ അസമത്തം നിർമിച്ച അധീശ രൂപത്തെ കുറിച്ച് ധീരമായി കവിതയിൽ പറഞ്ഞു. ഗുണകർമങ്ങൾ സ്ഥായിയല്ല എന്നും അതുകൊണ്ടു വർണം എന്നൊന്നില്ല എന്നും സിദ്ധാ ന്തിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ ജാതി മനുഷ്യത്തമാണെന്നും തെളിച്ചുപറഞ്ഞു. കൂടുതൽ വ്യക്തമായി 1914-ൽ രാമാദികളുടെ കാലത്തെങ്കിൽ ശംബൂകന്റെ ഗതിയാവും

നമുക്കുണ്ടാവുക, കാരണം സ്മൃതികൾ നോക്കി ഭരിക്കുന്നവരല്ലേ ഹിന്ദുക്കൾ എന്നും ഗുരു അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രസ്താവിച്ചു.

ചവരിമലയെ ശബരിമലയാക്കിയും കുരവൈയൂരിനെ ഗുരുവായൂരാക്കിയും പള്ളിപ്പേരുകളെ പിള്ളിവൽക്കരിച്ചും അനുദിനം കേരളത്തിന്റെ രാമവൽക്കരണവും ഹൈന്ദവീകരണവും തുടരുകയാണ്. അശോക കാലം മുതൽ പ്രബുദ്ധമായ കേരളത്തിലെ നൈതികമായ തേരവാദ യുക്തിചിന്താപാരമ്പര്യത്തെ ദൈവകേന്ദ്രിതമായ രാമായണരാജ്യമാക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്ന ശക്തികൾ തന്നെയാണ് വർഷാവാസത്തെ രാമായണ പാരായണ പട്ടത്താനങ്ങളാക്കി കൊണ്ടാടുന്നത്. കോവിഡ് ഭീഷണിയിലൂടെ വലിയ ലോക്ഡൗൺ നേരിടുന്ന കേരളത്തിൽ രാമായണ കൊണ്ടാട്ടങ്ങളും പട്ടത്താനങ്ങളും മാധ്യമങ്ങൾ വഴി കുലങ്കഷമാക്കാനാവാം പരിവാര പദ്ധതി. അതിനു ചൂട്ടുപിടിച്ചു കൊട്ടുക്കുന്നത് നമ്മുടെ മുഖ്യധാരാ ജാതിഹിന്ദു മാധ്യമ-അക്കാദമിക സമവായവും ഹൈന്ദവ സാമാന്യബോധവുമാണ്. ബഹുജനങ്ങളുടെ നികുതിപ്പണം കൊണ്ട് ഭരണഘടനാപരമായി നിർമിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കയറി സാമൂഹ്യ നീതിയെയും സ്വാഭാവികനീതിയെയും കേരളചരിത്രത്തെയും ഇന്ത്യാചരിത്രത്തെ തന്നെയും അട്ടിമറിച്ച് മൈഥോളജിയിലൂടെയും ഫിക്ഷനിലൂടെയും ഒരു ജാതിഹിന്ദു സമവായവും സാംസ്കാരിക സാമാന്യബോധവും നിർമിക്കലാണ് ക്ഷുദ്രശക്തികളുടെ കാര്യപരിപാടി. സാമൂഹ്യ നീതിക്കുവേണ്ടിയും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്കു വേണ്ടിയും നിലകൊള്ളുന്നവരെ തിണ്ണമിടുക്കും ചതിയുമുപയോഗിച്ച് വ്യക്തിഹത്യയിലൂടെയും വ്യവഹാരക്കുരുക്കിലൂടെയും വെട്ടി നീക്കിയും നാടുകടത്തിയുമാണ് ഈ ജാതിഹിന്ദു സമവായവും ഹൈന്ദവ സാമാന്യബോധവും വരേണ്യത നാട്ടുനടപ്പാക്കിയെടുക്കുന്നത്. നീതിക്കും നിയമത്തിനുമെതിരായ ഈ ഹൈന്ദവ ബ്രാഹ്മണിക പദ്ധതിയെ തിരിച്ചറിയാൻ ഇതിന്റെ കോടാലിക്കൈകളാകുന്ന പല ദലിതരും ന്യൂനപക്ഷങ്ങളും ഇതര പിന്നാക്ക വിഭാഗങ്ങളും സ്ത്രീകളും, നീതിയും സത്യവും പുലരാനാഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരും പരിശ്രമിക്കട്ടെ. വൈകിയെങ്കിലും ബഹുജനങ്ങൾ സത്യമറിയട്ടേ. സഹോദരങ്ങളെ തമ്മിലടിപ്പിച്ചു ചോരകുടിക്കുന്ന വിഭജന ഭരണ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് ഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ ആധാരമായ ചാതുർവർണ്ണ അധീശത്തത്തിന്റെ നയതന്ത്രവും ക്രിയാതന്ത്രവും. ഓരോരുത്തർക്കെതിരായ പ്രത്യേക അപരവൽക്കരണ വ്യവഹാരങ്ങളുണർത്തി ക്രമേണ ഓരോരുത്തരെയാക്കി വേർതിരിച്ച് അവർ മനുഷ്യത്തത്തിനും പൗരത്തത്തിനും പുറത്താക്കി നിഗ്രഹിക്കുന്നു. രാക്ഷസവൽക്കരണവും മൃഗവൽക്കരണവും പെരുക്കുന്ന പാഠങ്ങളാണ് രാമായണ, മാവാരത

പട്ടത്താനങ്ങൾ. അപരവൽക്കരണത്തിന്റേയും അപമാനവീകരണത്തിന്റേയും അധീശ സ്മൃതിശ്രുതിപുരാണകാവ്യേതിഹാസങ്ങള അംബേദ്കറും ഫൂലേയും ഗുരുവും സഹോദരനും പുതുകാലത്തെ നീതിബോധമുള്ള വിമർശ ചിന്തകരു മെല്ലാം തിരിച്ചറിഞ്ഞു മുന്നറിയിപ്പ് തന്നപോലെ മാനവരാശിക്കു ഭീഷണിയായി മനസ്സിലാക്കി, പരിപൂർണമായും തിരസ്കരിച്ച് മാനവികവും നൈതികവുമായ സംഘസാഹിത്യവും സംസ്കാരവും നമുക്കു വായിക്കാം, പുത്തനായി പഠിക്കാം ചർച്ചചെയ്യാം, കാര്യങ്ങളെ മാറ്റാം. ഗുരുവിന്റെ തിരുക്കുറൽ മൊഴിമാറ്റത്തി ലൂടെ നമുക്കു പാഠങ്ങൾ തുടങ്ങാം. പാഠ്യപദ്ധതികൾ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടട്ടെ, മാധ്യമ, അക്കാദമിക സംസ്കാരങ്ങൾ കാലത്തിനും സത്യത്തിനും നീതിക്കും ചേരുന്ന രീതിയിൽ മാറട്ടെ. മാറ്റമതുകളീ നീങ്കളേത്താൻ. പഴകിയ ചട്ടങ്ങളിലും കുറുകിയഴുകിയ നൂലിലും കാലത്തെയളക്കാനോ പിടിച്ചുനിർത്താനോ ആവില്ല. സത്യം പറയുന്നവരെ മൂകരാക്കിയും സാമൂഹ്യ നീതിക്കായി എഴുതുന്നവരെ നാടുകടത്തിയും ചരിത്രപരമായ കള്ളങ്ങളാവർത്തിച്ച് ഒരു പുതുസമൂഹത്തെ യും രാഷ്ട്രത്തെയും ലോകത്തെയും ആർക്കും നിർമിക്കാനാവില്ല. നമ്മുടെ യഥാർഥ ചരിത്രം പുതുവിദ്യാർഥികൾ പഠിക്കട്ടേ, അറിയട്ടേ. പ്രബുദ്ധതയുടെ സമതയും കരുണയും നിറഞ്ഞ അരുളുള്ള ജീവിതവഴി നമ്മുടെ സാസ്കാരിക അടിത്തറയായി തിരിച്ചറിയപ്പെടട്ടെ. മഴക്കാലത്തെ സമരത്തിന്റെയും അതിജീ വനത്തിന്റെയും വിമർശ പഠനത്തിന്റെയും വിശകലനത്തിന്റെയും നീതിബോധ ത്തിന്റെയും അതിജീവനമാക്കി നമുക്കു മാറ്റാം. അമിതാധികാര കുത്തകയെയും അമിതപ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ സമഗ്രാധികാരരതിയെയും നമുക്കു ജനായത്ത പ്രാതിനിധ്യ നിയമനീതി വ്യവസ്ഥയെ പുനസ്ഥാപിച്ചു വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചരിത്രപരമായ തെറ്റുകൾ തിരുത്തുകയാണ് മുന്നോട്ടുള്ള വഴി. നിരന്തരം ആവർ ത്തിക്കുന്ന വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങളിൽ നിന്നും വരൾച്ചയിൽ നിന്നും മഹാമാരിയിൽ നിന്നും നാം പാഠങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിതാന്ത മഹാമാരിയും മാറാവ്യാ ധിയുമായ ജാതിയേയും അതിന്റെ കൊല്ലുന്ന മതാധാരത്തെയും വിദ്യാഭ്യാസ മാധ്യമരംഗത്ത് കൂട്ടതലായി വിമർശ വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. മാറ്റമാണ് ലോകത്തിന്റെ കാതൽ. സത്യത്തെയും നീതിയേയും യാഥാർഥ്യത്തെയും ചരിത്രത്തെയും സംബോധന ചെയ്തുമാത്രമേ ഇനി സമൂഹത്തിനു മുന്നോട്ടു പോകാനാവൂ. പശുവും പ്രദേശവും ഭാഷയും മാതാവാകുന്ന മൗലികവാദങ്ങ ളും സങ്കുചിത സാമ്പത്തികമാത്ര വരേണ്യ സ്വത്വവാദവും കേവലശുദ്ധമായ ലാവണ്യ സനാതനവാദങ്ങളും സംസ്കാരദേശീയവാദത്തിലേക്കും സമഗ്രാധിപ ത്യത്തിലേക്കും മാത്രമേ സമൂഹത്തെ കൂപ്പുകുത്തിക്കൂ എന്നു വ്യക്തമായി വരുന്നു.

ആധാരസൂചി

1. Agamben, Georgio. *The Coming Community*. University of Minnesota Press, 1993.
2. Agamben, Georgio. *Homo sacer: Sovereign power and bare life*. Trans. Daniel Heller-Roazen. Redwood City, Calif.: Stanford University Press,1998.
3. Aiyyappan, A. *The Story of Buddhism: With Special Reference to South India*. Madras: Madras Government Museum, 1960.
4. Aiyyappan, A. *The Personality of Kerala*, Tvm: University of Kerala, 1982.
5. Aiyyappan, A.. *Ayudha Pazhamayum Narolpatiyum*. Calicut: Matrubhumi, 2018.
6. Ambedkar, B R. *Buddha and his Dhamma*. Bombay: S C P, 1957.
7. Ambedkar, B. R. 1986. *Complete works*. Bombay: Government of Maharashtra.
8. Ambedkar, B. R. 2002. *The essential writings of B. R. Ambedkar*. Ed. Valerian Rodriguez. Oxford UP.
9. Foucault, Michel. *The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences.* London: Tavistock, 1970.
10. Nancy, Jean Luc. *Inoperative Community*. Minneapolis: U of Minnesota P, 1991.
11. Nambudiri, N M. *Vellayute Charitram*. NBS, 2017.
12. Omvedt, Gail. *Buddhism in India: Challenging Brahmanism and Caste.* Sage, 2005.
13. Sekher, Ajay. *Dr B R Ambedkar*. SPCS, 2015.
14. Sekher, Ajay. *Nanuguruvinte Atmasahodaryavum Matetara Bahuswara Darsanavum: Anukampayute Neetisastram.* Mytri, 2016.
15. Sekher, Ajay. *Putan Keralam: Kerala Samskaratinte Bauddha Adithara*. Kerala Bhasha Institute, 2018.
16. Sekher, Ajay. *Sahodaran Ayyappan: Towards a Democratic Future; Life and Select Works*. Other, 2012.
17. Sekher, Ajay. *Representing the Margin: Caste and Gender in Indian Fiction*. Kalpaz/ Gyan, 2008.

ajaysekher@gmail.com

www.ajaysekher.net